

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Kolíkáč – Zase chci být u toho!

Na podzim zápasím s velmi malou motivací k nějaké cyklistice, Běhny mě jakž takž drží po kupě, ale i zdravotní stav nepřidává, děti to nosí ze školy, jak na běžícím pásu. S obdivem listuji v historii, u jakých zimních výletů jsem asistoval, vůbec si nedovedu představit, že bych to měl znovu zažít. Zase lovit ty zimní propriety, dělat si čaj do termosky a věřit, že by ta nadcházející sezóna mohla být lepší. Před Vánoci virózka jak vyšitá, loučím se s Cukrákem, leden strávím zase se svými oblíbenými dutinami v teple nad elektrickou troubou. Ale paní zima, která konečně přišla, mráz a sníh začíná pálit bacily a já koncem roku vybíhám s manželkou do křupajícího sněhu. Safra, já ten Cukrák musím dát, když jsme v Praze, Jean nezklame a kulíme si to k novoročnímu mostu. Tady se zastavil čas, známé tváře, které tu jezdí od nepaměti, mě znovu vtahují do hry. Uviset Pepu Vejvodu na MTB, trochu optimismu si vlít do žil, Kadlíni je již v půlce rozhovoru, mě pálí stehna, ale vyjel jsem to! S Jeanem si to protáhneme na Čisovice, a přes Davli na Petrov. Zástěrky jsou nutností, na hlavních černá srajda, na vedlejších průzračná voda prověřuje naše blatníky. Ale bylo to sakra dobré, v palici již všechny ty velké hity sezóny, zase chci být u toho!

EL CLASICO S CK VITAS TOUR DO ÚSTÍ

Kolíkáč – Jako v růžových snech

Starták! Nespím od 4h., netrpělivě koukám na budík, letos s velkými osobními obavami, jestli Ústí u mě padne. Únor se nepovedl, tak raději autem do Čelej, Mlhoš je můj spolujezdec, crčí z něj endorfiny již ráno. Bobek nás už vítá s mým vymazleným oservisovaným klenotem, teď to bude již jen o nohách. Ráno zima, slunce se schovává, raději volím sepranou volbu zimního oblečení, přece jenom ta již trochu větrá tím věčným praním, než ostrá zimní výbava. Mlhoš už v jarním ohozu, u Kuřat nás hostí Pupák granulovanou snídaní, kterou nepohrdne ani ředitel zájezdu Vitas. Záložna v Brandýse a kolem 15 kusů se vydává na dnešní epicko-romantický výlet. Ve dvojičkách to neskutečně utíká, s Mlhošem probereme důležité drby ze společnosti, a za Veltrusy další 4 posily, včetně Camrdy a Pantáty. Mazec! Čespa s Liborem drtí špic v magnetu kolem dálnice, musíme je krotit, Pumpička vzadu musí se svým najetým objemem trpět. Ale zůstali jsme po kupě a můžeme společně obdivovat kopečky středohoří a komíny z Lovosic. Slunce již vykouklo a pumpa v Ústí se přibližuje. Majestátní Střekov nám kyne na pozdrav, s Mlhošem máme tu čest dotáhnout grupu až ke kafe automatu. Pantáta jede napřed, Kapr pro známku a tak přijdou o všeobecné veselí. Přejet legendární most přes Labe a začít se vracet po druhé straně řeky. S Vitasem na špici a Sebužín je tu, safra, to jsem prokaučoval, chtělo to oddáchnout v háku, stejně plánuji, že si raději vystoupím, než si natahovat držku v čelní grupě. S Vitasem domluva, že pojedeme tempo, aby nás nikdo nepřelezl, jo jde to, raketa pode mnou zahýká a plně se podřizuje mým přáním. Ale to už nevydrží Kajman a jde do úniku a za ním Čespa. Ne, nebudu bláznit, nohy by jely, ale hlava si chce pohlídat Kapra s Vitasem, s nimi bych chtěl dojet, neee vždyť jsi plánoval si vystoupit Kajman pohlčen, Čespa si buduje náskok, my jedeme stále setrvalé tempo, o které se začíná starat náš Camrda! Dobře ty! Vitas si ho ještě porovná, ať můžeme jet všichni v závětrí a mydlíme to na dohled Čespy. Luděk na zimáku to nevydržel a svižným nástupem nám odjíždí, Kapr to taky chvíli zkusí, ale kopec je to dlouhý a nekonečný. Luděk dolítl Čespu, mě se jede nad očekávání skvěle, a tak když už si myslím, že tu je závěrečný hup, roztočím nožky a jdu dopředu. A za mnou nikdo! Ale ouha, to není poslední hup, je tu další rovinka a tam v dáli brdek, kde bojuje Čespa a Luděk. Ale je tu ještě Libor, který tvrdě útočí, zkusím se vydat za ním a cítím, že za mnou tancuje i brácha. Uááá, skvělá záležitost, ty velké chvíle z

minulých let jsou zase tu! A tak nahoře 1.Luděk, 2.Čespa a 3.-4. duo KaKo Slunce pálí, zimní bundy hřejí, počkat na hrdinného Pumpičku a mastit to domů. Pomalinku se mi to začíná zajídat, nohy dobrý, ale spíše hlava, to několika hodinové soustředění ve skupině, aby člověk neudělal chybu, ukázal díru a nelízl si o někoho, z toho jsem nějak vypadl. Ale Pumpička nám to ještě zpříjemní defektem a pak duo Mlhoš-Camrda, kteří před Brandýsem na 170km jedou pěkně tvrdou špici! Hovaďáci jedni Povedlo se to, tak jsem si to růžově představoval a ono se mi to splnilo. Díky všem! Vivat cycling!

PROSEK-HRUBÝ JESENÍK-PROSEK

Kolíkáč – Vzájemná soudržnost

Toto letos letí, rozhledna Jeseník, Strojdoma klasika je tu. Vymyslel ji HonzaA, kde ty časy jsou. Na uvítání ve Šlapkách ji jel Malina se Strojdomou a s Honzou ... nechme promluvit kroniku: „Malina 2007-03-25 17:26:12: Tak jsme nakonec vyjeli s Igorem a Honzou směr Hrubé Jeseníky:) Po počátečních výtkách od Honzy ať držím tempo, to nakonec bylo úplně super! Ládvi-Brandýs-Milovice-Hrubý Jeseník-Nymburk-Čelákovice-Brandýs-Prosek. Víceméně jen po rovině, ale super počasí, tempo a únava, moje pocity s první jízdou se šlapkami.... prostě paráda. 127km, avs 27,6km/h. Už se těším na PRS!“ A letos zase účast velká, již v Měcholupech hákují manželské duo Bartošových, Martin s Pupákem též nezklamali a řítíme se do nabitých Mstětic. Úhledný balík, podpořený i borci z CK Vitas Tour si to štráduje směr rozhledna. I Balu srdnatě bojuje s kostkami, abychom se nakonec všichni vyfotili na tradičních schodech. Počasí čarokrásné, bezvětří, a o zábavu se starají kufry Mr.Balu . Řemeslem přes Nymburk a Sadskou okolo sobů, myšlenky na nadcházející sezónu, aby to zase vše klaplo. Že to není jen výkonech, bednách, ale hlavně o setkání, pokecu a vzájemném soudržnosti. Jó nemělo to chybu, krásně prožité prodloužené dopoledne, díky všem zúčastněným!

RYTÍŘOV

Kolíkáč – Jak se stát rytířem!

Březen se rozjíždí na plné otáčky, výlet střídá výlet, honba za kilometry s oranžovým duchem, kterému se nedá odolat. Počasí na draka, ale mrazivý Rytířov 2013 a promočený rok 2014 se vryl pod kůži, počasí prostě nemá cenu řešit. Bereme zimáky, lítám v tom zase až po uši a v tom natěšení, nějak nezvládám ochranu nohou, optimista Mlhoš mě ještě uklidňuje, že slabě pršet bude jen 2 hodiny a pak již přijde jaro. Houby s octem! Na samotku k záložně, až si říkám, co to mám za formu, že jsme v časovém předstihu, stále počítám, že je sraz v 8:20h. jako na Ústí. Až při močení před Brandýsem mě začíná hlodat červík pochybností, juknu na mobil, ty wado, sraz je v 8h! Mastím to hlava nehlava, ale stejně 10 minut zásek, omluva bejci! Pohled na promočené nohy, chce se mi brečet, špičky u prstů na nohou v ledovém obkladu . Co budu dělat dalších 8 hodin? V Mělníku Čespa, Pantáta a zachránce Pistachio, který mi věnuje 2 igelitise futral, natahuji na tretry pod návleky a zkuším špičky zapařit . Tři srovnané dvojčky vesele štěbetají okolo mlhou zahaleného Řípu, Čespa neúnavně fotí, já se pokouším něco natočit na rybí oko. Terezín vyvolává smutek, na tu tragédii co se tu odehrávala, vzpomínáme na Pěnivou důvu, jak je tady v červenci vedro. Teď zástěrky pracují na plný výkon, kdo ji má krátkou, jede poslušně vzadu. Valíme v protisměru trasy než minulé roky, takže líznout Lovo, přejet most do Lito a překulit se přes hrbek zpátky k Labi. Krásné výhledy na magickou krajinu Českého středohoří, bájemi opředený kruhák v Sebužíně a majestátný hrad Střekov je neklamným znamením, že tradiční pumpa pod mostem v Ústí se

blíží. Moje zubožené promrzlé nohy se již dostaly trochu do provozuschopného stavu, ale stejně mlsně okukují výbavu mých spolubojovníků, kteří mají většinou zimní tretry a neopreny. Pumpařky zase jen nevěřicně civí, odkud jsme v té slotě přijeli, to je zdravé na klouby co? Pantáta je uzemňuje hláškou, že klouby má v háji, že ani nemůže chodit, ale kolo lečí a klouby uzdravuje a dnešní málem dvoukilo toho bude důkazem! Pumpičkovo show z minulého roku chybí, ale Těchlovice a Vrabinec jsou na dosah a 4 kilometrové tvrdé stoupání ke kašně v Rytířově je tu! Čespa s Kaprem udávají tempo, skvěle se drží Pistachio a Mlhoš, Pantáta si jede svoje tempo. Hliníkové zimáky se pod námi kroutí, teď si člověk teprve uvědomuje, že ten vývoj rámu pro něco dobrý je Čespa odskočil, sundávám rukavice a dojíždím si ho, po chvíli je tu i Kapr bez rukavic se svým atakem, odbočka na Rytířov už je v dáli vidět, hned po ní se sklon trochu narovná, safra, teď nebo nikdy. Tancuji za Kaprem, huáá sjel jsem si ho, Čespa chytil díru, Kapr podle předpokladu rozjíždí drtivé tempo a já ho hákují. Cedule Rytířov na dosah, tady jsem v mladí běžel na táborové olympiádě, teď se snažím strčit přední kolo na pomyslnou cedulovou prémii dříve než brácha, ale sklon se utahuje až příliš a nakonec jsem kousek za ním. Jak malí kluci, pěkně jsem si to prásknul, velmi ztěžka vydýchávám intenzitu, která se hluboko zaryla do plic, zato hovaďák Kapr to drtí až nahoru ke kašně. Je tu Čespa, já už bez morálu jen motám nohama a hltám ty procenta sklonu. Za chvíli je tu Pistachio, Mlhoš a i skvěle jedoucí, Mlhošem pokřtěný, Alberto Pantáta! Endorfiny stříkají na všechny strany, stali se z nás rytířové! Hoši ale ještě moc netuší, že nás čeká další mega procentní výhup směr Verneřice. A počasí na draka! Mlha, sníh po polích a ve škarpe, no ty wado, Mlhoši, Norové, kde je to slibované jaro! Rodištěm Vládi Šmicra drkotáme zubama a těšíme se na sjezd do nížin! Konečně, poslední hup a hurá na Štětí, na pumpu! Kapr s Čespou okupují špic, silnice osychají a chvílemi i probleskne slunce a ohřeje záda. Řemeslo má zlaté dno a to cyklistické řemeslo má oranžové dno. Pumpa jako před týdnem při výletu z Ústí, tady mají XXL café. Ale ještě to nebude jednoduché, je tu pan vítr a to dokonce ten proklínaný pan protivítr. Pistachio ukazuje, že netrénoval v zimě nadarmo a jeho špic kolem elektrárny je impozantní. Na mě pomalu padá krize, Pantáta již také není moc fresh a odhání nás, že si to dojede do Mělníka k autu sám. Ale kdepak holenku, my máme v sobě toho orange ducha a my Tě tu nenecháme V Mělníce rozlučka s kladeňáky, po chvíli i Čespa valí směr domov a trio Mlhoš, Kapr, Kolíkáč to mydlí do Brandejsa. Sluníčko občas vykoukne, řvu na něj podrážděně zalez, teď tě nepotřebujeme, ráno jsi mělo vylézt! Těžce kolabuju, s Mlhošem domlouvám odvoz, má auto v Brandýse, ale ten šílenec prý ještě má v plánu dvoukilo a chce jet k sobům. No snad bude stačit jen kousek doprovodit Kapra, já těžce lovím hák, Mlhoš se rozjel a lebedí si na špici. Kapr má druhé vánoce, když mě vidí, jak vypadávám ze závětří, ten vítr mě neskutečně deprimuje. Ale vše má svůj konec, Mlhoš si najel dvoukilo, já se občerstvil a lezu mu do auta, kde zapínám zónovou klimatizaci do červených čísel přímo na špičky prstů! Díky rytířové, kousek letošní sezóny je zase úspěšně za námi!

MOSTY ŽELIVKA

Kolíkáč – To není země, to je zahrádka

Rytířovskou sychravinu ještě cítím na těle, ale předpověď na Mosty se zdá naprosto parádní, sice po ránu chladněji, ale stejně beru po dlouhé době jarní variantu hadrů, safra to je pocit, jak kdyby člověk zhubl o pár kilo. V Petrovicích překvapivě přistupuje Turista s otázkou: “Želivka?”. No jasněééé! V Úhříněvsi Čespa a již valíme proti nekonečnému proudu satelitních aut, ale bohužel i proti nepříjemnému vetříčku. Po hlavní do Říčan a po kutnohorské kolem pily do Kostelce, Turista i Čespa drtí špic skvělým způsobem, až jsme moc brzy na místě srazu. Schovat se do závětří na sluníčko a vyhlížet Kapra. Do Janovic kruté

řemeslo v ostrém větru, to je pane škola na jízdu ve skupině, nelíznout si o kolegu před sebou, nehodit zbytečnou vlnu, i když s námi vítr cloumá nekontrolovaně na všechny strany. Ještě že si Čespa nevzal vysoké ráfky, ale i tak se mu to začíná pomalu zajídat, i když krajina za Janovicemi se začíná krásně vlnit a ukazovat nám neskutečná panoramata ... jak praví klasik: "... to není země, to je zahrádka.... ...a jestli máš srdce, tak to musíš cejtit..." Zbraslavice, slunce svítí, povětšinou nejvíce Turista se srdnatě za nás bije na špici a prořezává tu větrnou clonu. Čespa špačkuje, ale ještě pár kilometrů a sletíme do Ledče a pomalu se budeme otáčet ku Praze a vítr se stane naším pomocníkem. Ale i sjezd k Sázavě je šlapací a díky větru nám nechává tepy výše. A zase hybaj hore, dlouhým výjezdem, kde stále dýchám na Kaprův zadní plášť a užívám si, že nám to jede na stejné frekvenci. Do Koberovic po pěkném asfaltu, stále vlnitým profilem, ale první cíl výletu se blíží, dvojitý most u Píšťě. Svačina, obdivování veledíla a Čespových vrstev oblečení, tak to se nedivím, že byl tak zpruzelý Turista naviguje díky nahrané mapě ve svém přístroji a začínáme si užívat větru v zádech. Ani druhý cíl nevynecháme a fotíme se nad vodní hladinou Želivky. Čespa odhodil přebytečné vrstvy a začíná zatápět pod kotlem, kolem hráze a spadnout do Zruče na bufet do Penny. Vyhříváme se na sluníčku a debužirujeme, s Kaprem víme, že teď se to ještě bude pěkně houpat do Kácova, a hned úvodní brdek ze Zruče nám hrábne do převodů. Z Kácova po trase letní kolbabí parády Kolem Posázaví, vznášíme se na vrchařské vlně a letíme po již legendární trase směr Rataje, Talmberk, Sázava. Uteklo to neskutečně, 100 kilometrová šichta proti větru a teď zasloužený průlet zpět a na závěr ještě Habr, ale již na pohodu, žádný bláznění. Bejci to nemělo chybu!

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Kolíkáč – Polipsy svoje Pivnisko

Ranní špička, Kapr mírně přiotráven z toho lógru, ale na Strašíně spart'an Jonatán a již se na vše zapomíná. Sluníčko svítí, i když je větší zima než na Mosty a já raději zvolil znovu lehčí zimní variantu sepraných hadrů. Jedeme přijatelné tempo, na Ondřejov na malou, v Choceradech obdivovat nový asfalt místo kostek a stoupat na Vodslivy. Ani tady kluci nezlobí a v kecacím tempu probereme a zopakujeme si nejdůležitější fragmenty tohoto tradičního stoupání. U Divišova Vyhupovou zkratkou mezi domky a krásně se vinoucí stoupání na Zdebuzevs je tu. Co více si přát, než tančit mezi Kaprem a spart'anem a cítit, že vám nechtějí ujet a nebo si bláhově myslet, že forma je tady U plakátovacího stromu vzpomenout na Helmutha, dnes se ani nestaví, to až v Kácově, kde Kapr ekologicky likviduje propoceně noviny. Toto krásně utíká, Polipsy musíme vyfotit, a vydat se dále krajinou jako stvořenou pro tu naši milenkou jménem cyklistika. A ty názvy malebných vesniček! Krasoňovice! Tady se zastavil čas, tady určitě nefunguje GSM signal, tady nemají WiFi, tady si určitě žijí tak spokojeně Jen tu silnici by trochu mohli opravit, na Zbraslavice je to děs bés, ale to už do nás zaslouženě syčí sladký americký výmysl a vyvalujeme se na lavičce na náměstí. 4 hodky za námi a mě to připadá jako chvílka, a i nazpět to poletí, Pivnisko, Košice, zavzpomínat na ty, co to s námi kdy jeli a v lajně to mydlit na Janovice. Na chvíli nabereme jednoho Vartáka, za Benátkami nás vystraší volně pobíhající pes, až málem sestřelím Kapra, promiň brácho . Pak už 100x obehnanou písničkou kolem pily na Mukařov, rozloučit se s Kaprem, v Řičanech s Jonatánem a užít si chvíli skvostů na samotku na Jízo a spokojeně si odfajfkovat další nezapomenutelnou jarní parádu.

SOUSTŘEDĚNÍ NA JIŽNÍ MORAVĚ

Kolíkáč – Víno, vole!

Čtvrtek, počasí nic moc, s Camrdou jsme zůstali jen sami dva na cestu do Znojma na kole, ani Bobkova babička se nehlásí ... ne, letos to nedáme, auto bude jistota. Ubytování v kutlochu s lehkým oděrem, ale nejsme tady na dovolené, vyrazíme na létajících strojích směr Rakousko. Vyrovnané dvojičky, to mě vždy naplňuje, cyklistika je u mě opravdu týmový sport, Quit, Ivča, Tom, Mike, Míra bez kilometrů, ale stejně si to užívají v závětří. Yeti trasuje, asfalt jedna radost, kopce s Camrdou a Mlhošem trochu přitlačit, ve sjezdech obdivovat Yettiho styl a odvalu. Hardegg znovu dojde a i následné stoupání ke kapliče, kde Mlhoš ukáže, že ty dvoukila k něčemu byly. Unavenější do penzionu, ostatní vytočit nohy do Jaroslavic. Večer k Blance na Josefa, zážitky se jen sypou, setkání lidí naladěných na stejné vlně...

Pátek ranní Čauky Mňauky od Maliny a razíme ke Kosíkům. Vítr nás žene na Mikulov, po cyklostezkách, kde trochu bahna. Camrda, Mlhoš, Malina, Kolíkáč do kopců Pálavy, ostatní ke Kosíkům na růžovku. Malina hned z Mikulova rozjíždí podlahu, ztěžka absorbují tu intenzitu, ale Mlhošovi a Camrdovi to evidentně nevádí a ještě Malinovi nastupují. To je závodní peklo, Camrda svěšuje, já svěšuji a Mlhoš bere o půl galdy prémii pro sebe. Jsme vysmátí jak kančí ragů, jedeme trochu oklikou až k vodním nádržím Nové Mlýny. A stojka Pavlovem je zase vrchařská symfonie, Camrda neskutečným vzepětím ještě pozlobí, ale finále kopce si užívám již jen se vsetínským raketákem. Krásně jsme se zapařili a u Kosíků jen strhnout hadry a vrhnout se na bůček, hořčici, okurky a vše to zalít růžovkou. Žádný diety, jednou za rok je vše dovoleno. Balu ke Kosíkům na samotku a zpět již v povznesené grupě, znovu mě to dojíhá, ty oranžový zadky, tolik jich po kupě málo kdy vidět. A Balu srdnatě bojuje až do Jaroslavic, hezký! Vítr proti, trochu jsme se toho bál, ale v tomto skvěle jedoucím vláčku není třeba. Večer bezva ochutnávka se samotným sklepemistrem u Dobrovolného, a asi nej hláška soustřední: „Víno, vole!“ Sobotní výlet bude zase do Rakous, v ostrém protivětru si to šněrujeme obdobně jako minulý rok na Vratěnin, v kopcích znovu zablblnout, kuwa ten Maliňák je furt nezlomnej. Ve Vranově do kovbojského saloonu na fazole a úderná grupa znovu přes Hardegg, kopec ke kapliče skvěle jedoucí Pája s Pistachiem, ale Jirka to nechce nechat jen tak a v háčku se vyvezu s ním. Pak parádním sjezdem do Retz, kde již neopakují zaváhání ze čtvrtka a letím s čelem až dolů. Večer do rockové hospý na tataráky a chmelový ionťák, pak nákup vína u Dobrovolného a na penzionu rozbor elektronickou tužkou...Nedělní vytočení nohou s Camrdou, Mlhošem a Malinou se zvrhlo v bohapustou řežbu o každý centimetr háku, až foto v Laa je trochu uklidnilo a zalezli jsme i na kafičko na pumpu. Pak tradiční trasou přes Jaroslavice v bočáku, již na pohodu, i když ten největší brdek znovu provokoval Malina, ale chytnul se již jen Mlhoš, já s Camrdou jsme byli přepnuti již do režimu VV. Cestu domů zachránil Camrda, který mě vystřídal před Jihlavou za volantem, jelikož jsem upadl do tvrdého spánku. Potoky vody na předním skle na Vysočině nás utvrdily, že jsme udělali moc, moc dobře, že jsme jeli autem domů a ne kolmo. Co dodat? Kdo byl ví, kdo nebyl stejně nepochopí ... u mě 4 dny výplachu mozku, kdy člověk myslí jen na kolo a prožívá to se stejně nakopnutými lidmi. Jsem rád, že ta parta stále drží při sobě a i další do ní zapadají. Díky všem, díky organizátorům, nemělo to chybu!

Pája – Jarní soustředění Morava

Pondělí kolem oběda přijíždí Helmuth. Naložíme bagáž, kolo a vyrazíme směr Znojmo. Cesta ubíhá hladce, komunikace verbální není problém, ta dopravní už trochu drhla, dorážíme jen s drobným zpožděním, za to s dobrou náladou a natěšením se projet. Času je málo, tak se hodíme do oranžové. Helmuth je punk a jede za cyklokrám. Vyjíždka byla krátká, ale za to slunečná. Balu se vrhá hladově do kopce, asi chce ukázat co je v něm, nebo se prostě tak moc těší, ale mám pocit, že si to tady vybral na pár dní dopředu. Noc byla poněkud hlasitějšího

charakteru, ale špunty to jistí. Rání zpravodajství na šlapkách sděluje, že noc měla podobný charakter v obou pokojích. Vyjížděka je již v početné skupině. Dorazil sympaták Tom a přivezl nám Mlhoše. Taky je s námi už kapitán přes oříšky a animátor večerního programu Pistachio. Počasí je na jedničku, třešničkou je návštěva Kosíka (poprvé). Víno do džbánu, džbán na stůl a do nás tlačenkou polívku k tomu. Zpátky to sviští a já prvně za svou kariéru co jsem na špici slyším MÓC (tady jsem morálně selhal, zaradovalo se mi ego :)) Víno na cestu zpátky prostě hřeje. Večer Balu předvedl svůj um v rychlousínání, ještě ani vlákno zhasnuté žárovky nestačilo vyhasnout a Balu už řezal dříví :). Já nasazuji špunty, Pistachio si dělá špunty z toaletního papíru. Matrace kvalitnímu spánku nepřidá a tak mne zbytek noci společnost dělá gauč na chodbě s fotobuňkou... Den třetí se nám na trase v rakousku stane věc, co nás potěšila asi všechny. Při pokusu udělat foto stojí Mlhoš na odbočce z hlavní do leva, načez přijíždí auto a my čekáme uřvaného magora, že co se tu máme co motat. K našemu překvapení z auta vystoupí sympatický pán, který nás cvakne před místní Hasičárnou a vesele nám kyne na pozdrav. Dáme si sjezd kolem Harddegu i s fotem, abychom si kopec následně mohli zase vyšlápnout. Quita který dorazil kolem půlnoci předchozího dne, a nahlodal nám morálku a nadšení do nadcházející sezóny ubezpečujeme, že stovka to nebude a že to ani nebude o moc víc než slibovaných 70, Kousne se a kopec na harddeg vyjede jak nic. Skupina se dělí, já zůstávám v balíku s Mlhošem, Yettim, Pistachiem a Helmthem. Helmuth se asi ráno díval na předpověď protože to otočil před Laa a do Znojma jel po větru. Za to já žebrám po Mlhošovi tyčinku (tímto ještě jedno díky), a přemýšlím jestli nevyhnuju. Cesta z Laa je proti neskutečnému větru. Snažím se schovat, jsem ale jak vlajka na stožáru a najít si místo bolí. Kouknu na Pistachia, a ten kleje velmi podobně, což mi trochu zvedá náladu, trpě s někým není jako trpět sám :) To co ale předvádí Mlhoš na špici, si zaslouží kompliment. Jede jak brus, jako by nechápal, že existuje fyzika ! V závěru jsem ale rád, protože pauza a foto na pumpě se čtvrtým fešákem z "billbordů" mě staví na nohy. Večer je standardní, bramboračky nejsou, rýže není. Těstoviny a polévka taky ne. Hlavně, že mají toho zrzka... (Nemyslím sebe, ale Josefa - místní pivo). Čtvrtý den nás doplní sestava Mike, Míra, Ivča, el prezidento a Camrda. Čtvrtý den se rozjede oranžový vláček směrem do Rakouska, sbíráme nadšené pohledy kolemjdoucích na které Yettimu píská rybička. Konec vyjížděky zpestřuje sjezd. Před penzionem se ještě jede část z nás vyjet, tempo však vyjetí úplně neodpovídá a špice do kopce s Camrdou, začíná být poněkud dlouhá. Pátého dne dorazí Malina, špice se jede v sestavě Milana Camrda a je poněkud ostrá asi jako když se dva kamarádi sejdou, ostrej je i Quit který jim to kamarádsky vysvětlí. Na tento den jsme objednaný u Kosíka, že se stavíme na jídlo. Když nám prostřou bůček s okurkou a hořčicí, v místnosti se zračí poněkud zvláštní pohledy na servírované talíře, po chvíli se však ozývají otázky jestli by nebyl křen, takže všechno dobrý :). Cesta zpátky mi dělá vyloženě radost, s Pistachiem na špici nám to pěkně odsejpá a já odmítám střídat, zapomínám na občasnou bolest v kolenu a taky na žrádlo pro koně. Po bůčku je celkem dlouhá pauza k dalšímu jídlu. Ve sklepě u Dobrovolných nám dají 15 vzorků, než dostanem něco najíst. Já už od 5. vzorku mám problém s nohama nicméně úsedek se zdá být v pořádku, co jsem si dovezl chutná :) Den šestý je pro mě největší cyklo zážitek a to opět v kopci na harddeg, tady začalo drobné stupňování a hecování a vydrželo nám až do sjezdu z kopce do Retzu, střídání z kopce má grády, mála mezera a já už nemám převodu abych to dotáhl, šlapu na kašpárka s kadencí přes 100. V tu chvíli asi nemám daleko k infarktu, ale díru jsem dotáhnul. Koncem sjezdu se ještě zvrhne špurt k ceduli, pálení ve stehnech ještě nepřestalo, ale jak to pojmenoval Pistachio, tahle cyklistika má koule ! Má recht, cejtím jak se mi jede každý den lépe, a to i přesto že únava si vybírá svou daň, ale jakmile tělo pochopí, že se jede a já se dostatečně zahřeju snažím se držet krok v kopcích, a něco ze sebe vydat i navíc. Sedmý den je den odjezdu, tomu však předchází příjemná sešlost, pokec s prima lidma, který si z nepochopitelného důvodu libují v tom, si dřít týden zadek na kole nejen o víkendu ale i dovolené. Speciální poděkování Yettimu, který se staral o trasy,

Ivče za zařízení celé téhle akce a všem kteří se zúčastnili. Příští rok chci jet zas, stálo to za to. a Víno vole !

HURÁ NA JEŠTĚD

Dreamer – Hola hola Ještěd volá

I letos to vypadalo ze se nezúčastním zadního z jarních monumentů VS jako je El Clasico, Rytířův, což mě už několikrát rok vždy mrzí. Stejně to do letoska vypadalo i s akcí Hura na Jested, protože ta se mi (stejně jako vyše zmíněné akce) kryla s pobytem na Kanarech na které v posledních letech jezdím. Jenže letos se to seslo tak, že se na Jested jelo díky soustředění VS na Jižní Moravu o týden dříve a tak jsem tomu dával malou naději i já, byť jsem se z Kanaru vrátil minulý víkend a ta změna a únava je pořád znát. Předpověď navíc nejdriv byla taky špatná, až se nastěží začala vylepšovat. Ale i den před Kanarama jsem jezdil v teplotách těsně nad nulou, tak holt týden po návratu musím být statečný a aklimatizovat se rychle na místní podmínky. Ráno mi tedy skutečně byla zima, ale svítilo slunce a 10 spolujezdců dodávalo optimismus. Přesto jsem ve dvojicích ze začátku moc nemluvil, jak mi byla zima a nechtěl jsem nastydnout tak jsem raději moc nemluvil. Ani se mi až pod Jested vůbec nejelo dobře, přeci jen na Kanarech to byly same kopce, to pak člověk v Polabí zjistí, že i taková rovina v tempu umí pěkně bolet! Ale cesta ubíhala svízelně, teplota postupně splhala z 3 na 6 stupňů a po čisticí pauze se začala nálada zvedat i mě. Stejně jako se začal zvedat profil, no konečně! Hned jsem ožil, přišel Český Dub a pak stoupaní na Rasovku. Kupředu vyrazil Cespa, opravdu velký pokrok udělal proti lonské sezóně, ale to je na cyklistice krásné, kdo chce a něco tomu obětuje, zpravidla dosáhne velkého pokroku. Cespa je krásný příklad, držím palce ať mu to vydrží! Na druhém místě vyjízdi Rasovku Kolikáč a na třetím já, za mnou Salo, pak Kapr tuším a pak zbytek. Docela jsem si dával, vlastně jsem to jel na momentální maximum, nemá cenu si nic nalhávat, že jsem se setřil, že to není závod

Pak opět krátká pauza, klesání do Liberce kde jsme trochu promrzli a rychle nahoru. Cespa nepřestává udivovat jeho "fotografickými" nastupy, když s prstem v nose předjede celý balík které se rozhodne neřítí a se slovy "jedu dopředu fotit" nám odjede, zastaví, vyfotí nás, aby nás za minutu opět dojel a předjel. První tak vyjízdi i na parkovisti pod Jestedem, kde resíme, jestli vyjedeme až k výšlaci nebo ne. Bohužel se ptáme turistu a říkájí že na cestě o 500m výš je už souvislá vrstva sněhu, kdepak v tomhle na silnici nejezdím ani na Pancíř, jo mít tu tak krosku, tak by to asi šlo, ale tohle by bylo zbytečné. Fotíme se tedy alespoň na parkovisti a následuje opět trochu studený ale snesitelný sjezd do nížin. V Mimoně stavíme u pumpy, dojídam zásoby z kapes, perník který jsem si nejdriv brat nechtěl se naramně hodit ke káfičku, no je to paráda, hned to pak jede, tedy mimo moment na křehci, když málem poslu Kolikáče na zem, jste jednou omluva! Pak se jede zase pohodově tempo pod Romanov, už se mi jede lepe než ráno, teplota je kolem 8 stupňů, to už jde, polojasná obloha, slunce se také stále občas ukazuje. Romanov opět odjízdi Cespa s hostem který je tu jediný na jednici, ale nahore Cespu dojízdim, kousek za námi Kolikáč, Kapr asi dělá nejlíp a na nějaký srot v kopcích dneska nemá chuť. Je to tak, není kam chvatat! Pak následuje jízda v tempu, cíl se blíží, únava stoupá, jedeme jste přes takové delší kostky, které sice nejsou tak hrozné jako Prasíly, ale tím že jsou i ve sjezdu tak příjemné nejsou, hlavně Kolikáč si v nich libuje! No a pak už je každý unavený, dvoukilo padlo, Sojovice jsou tu a vydatný trénink je u konce. Následuje vydatná hostina s bajecnou polevkou a jste bajecnějšími koblihami, co si budeme povídat, před rokem jsem zavistivě koukal na fotky a chtěl jsem to tak zazít na vlastní oči a musím říct, stálo to za to! Opravdu královské pohostení a sladká tečka za celou jízdu! Asi mohlo být o něco tepleji, mohlo nás jet o něco víc, ale člověk musí brat jak to je, stejně tak mohlo být daleko hurá a nejelo by se třeba nikam! Tak třeba zase za rok, Hura na Jested!

SÁZAVÁK

Kolíkáč – Hořký puding(k)!

Zima jak v Rusku, od rána nervozita co na sebe, Kapr určitě dá krátký-krátký s hláškou vždyť je to závod. Já raději do auta všechny možnosti oblečení, ale když Jirus hlásí dokonce sněhovou vánici u Miličina, tak neváhám a dávám dlouhý-dlouhý. Slezlo se to zase pěkně, myslím, že dobře pokračujeme v nastolené organizaci předešlých ročníků. Potvrzení oranže pomocníci dorazili a nezbyvá než prásknout do koní. Hradešín, Masojedy a už bidony létají, ale dnes krásně fouká do zad, a tak přejet Vyžlovku by neměl být problém. V údolí klid před bouří, nabíráme Vitase a já si to užívám, ten ranní starták je zažehnán a těším se na Dojetřice. Přeletět skalické kostky, cucnout gelu, hltnout zmrzlé vody z bidony a v Sázavě na mostě se procpat dopředu. Lawi leze na špic a Líba to rozjíždí. Držíme vzorný oranžový šik s Kaprem a Jirusem, nechávám stále velkou, nebudu mít nahoře problém? Líba odpadá, Kapr shazuje, ale mě se jede zatím dobře, a Jirus bez problémů kontroluje špic, ten je zase jinde! Esíčko ve vesnici je tu, teď začne foukat proti, musím vydržet, ale díra naskakuje, Jirus, Tremel, Kubíček, Novotný, Kořínek, Vlček odjíždí, zůstávám ve čtyřech s Kaprem, Šulcem, Říhou. Tak jak jsme si to tady potrénovali ve čtvrtek, tak teď přichází snová chvíle! Kapr má velký zájem si ještě čelní pětku doskočit, skočím mu do háku a gumuju se za naším sojovickým juniorem, který jede opravdu v krátkém! Tomáš s Jirkou odpadli a duo staříků si sjíždí čelní grupu! Uááá, endorfíny stříkají, Dojetřice na velkou a vidět zaváděcí auto u Ostředku to je pro mě sen! A v sítu dojetřického rozřazováku zůstaly pěkný jména! Letíme do Chocerad po vyžehleném asfaltu, ale chvilka uspokojení se tvrdě trestá, dole jsem měl být vepředu a ne si sjíždět tradiční sjezdařskou díru na choceradském náměstí, za to budeš Kolíkáči platit. A taky že jo, hned odspodu tempo mladíka Veloservis, plápolám na konci a bojuji, ale když foukne pěkně proti, mám malinkatý odlep, který se zvětšuje. Jirus bojuje o puding, Kapr vzorně přísátý na ocase grupy a já v bahně letošního Sázaváku. Kolíkáči svěš nohy, vždyť ta grupa co přijede bude určitě taky snová, Líba, Petr Dix, Vitas, Běhounek, Říha, Tomáš Šulc ... nééé, neotáčej se, zvedni zadek a doskoč si to! Ale nejde to, vítr funí, ještě chvíli si dávat jako zvíře, ale pak to vzdát, není totiž kde moc brát! U HP fandící zaváděcí vozidlo, ale ja již se sklopenýma ušima očekávám sjetí zezadu. To jsem se teda předvedl, Káťa mi pak celý víkend říká, proč jsme nejel s Kaprem . Ondřejov vytáhne Líba, nahoře fandící Vyhup, kudla chlape, měl jsi jet taky! Do cíle již v tabáčkovém tempu, jak říká Štyby, jen vítěze si lidi zapamatují. Tak nezbyvá než pogratulovat Jirusovi a Kaprovi, lítá jim to zase pěkně!

DOMAŠOV

RiC-První závod „Moraváku“

Po roce jsem se opět pustil do závodění i jinde, než jen na maratonech. Stejně jako loni jsem se přihlásil do seriálu cyklistických závodů „Moravský pohár Orbea,“. Vloni jsem absolvoval pouze závod v Králíkách. Moje výkonnost, kdy jsem byl dojet sběrákem mě tak rozladila, že na další závody jsem v tom roce už zanevřel. Letos jsem se do „Moraváku“ přihlásil opět a s velkou zvědavostí, ale i s obavami, jsem se postavil na druhý závod DOMAŠOV CLASSIC-TOUR v Domašově nad Bystřicí. Postoupil jsem do další kategorie, ve které se jely tři okruhy po 15-ti kilometrech plus závěrečný kopec. Startovalo se na návsi v Domašově a hned na začátku byl dlouhý, asi 2 km dlouhý kopec, který byl zároveň po třech okruzích i cílovým. K mému velkému údivu se jel v prvním okruhu velmi volně, vcelku bez problému jsem uvisel hlavní balík. Naplňovalo mě to klamným pocitem, jak jsem na tom dobře :-). Následoval zvlněný úsek do Jivové a odtud táhlým stoupáním do Hraničních Petrovic. Kopec se musel jezdit na „velkou“ a sestával se ze třech stupňů, přičemž ten prostřední byl poněkud

výživnější (v druhém kole jsem si to zde dost prásknul). Do Petrovic se už sjíždělo, tam menší hup (opět na „velkou“) a pak sjezd k lesu, kde se zvlněným terénem jelo zpět do Domašova. Okruh byl celkem jetelený i když v tom úvodním dlouhém jsem dost ztrácel. Jak jsem už napsal, první okruh se jel volně. Ve druhém okruhu už přituhlo a v počáteční kopci se začalo odpadat. Dostal jsem se do asi pětičlenné skupinky, která ale moc nespolupracovala. V kopci z Jívové, v prudší části jsem trochu nastoupil a zkusil odjet. Jeden mě dojel, ale ve sjezdu do Petrovic nestřídal. Podařilo se mi ho utrhnout a druhý okruh jsem dokončil sám v „úniku“ :-). V dobře známém úvodním kopci jsem byl skupinou dojet a od té doby jsem se už jen trápil. Okruh jsem s nimi sice dokončil, ale v cílovém kopci jsem totálně zvald. Za mnou zůstal už jen jeden, který na tom byl ještě hůř než já. Závod mi správil chuť. Sice mi to nijak zvlášť nelétá, ale už taky nejsem beznadějně poslední. Pokud se mi podaří shodit ještě nějaké to kilo, mohlo by být v kopcích lépe :-).

KRAMOLÍN

Dreamer – Motokros bez Malin v Kramolíně

Muj poslední report z Kramolína se jmenoval "Motokros a Maliny v Kramolíně", proto tematicky navazují. Par let uplynulo, ja letos trochu zase zavodim, Malina nezavodi, Lenu jsem nevidel taky dlouho a tak tedy vyrazim do Kramolína na zdejší rozbitou trasu sam. Pocasi nejiste, vlastne pred vikendem nevim jestli tam pojedu tak si pro jistotu davam v patek 3,5h trenink a v sobotu 5h trenink v kopcich, sice "jako" nejdu do intenzit, takže je v Kramolíně vsechny porazim a udrzim svuj trikot vedoucího jezdce SUAC! V nedeli tedy jedu do Kramolína, je pomerne chladno kolem 15st ale nastesti neprsi, jen par kapek maximalne. Prvni dve kola zjistuju ze silnice jsou porad stejny motokros jako pred lety, zadna zmena, bidony ve sjezdu litaji raz dva. Zjistuju ze nohy jsou docela OK, ve smyslu ze mi to dneska asi pred cilovym brdkem neujede. Jezdim docela casto i na spici nebo kolem ni, coz samozrejme neni nic tezkého, SUAC neni Mamut! Ve tretim kole za to berou jezdcí Puskinak.cz kteri jinak jezdi závody vyssi kategorie a je to trochu znat. Mam co delat abych se udrzel v kopci ktery je sice prudky, ale kratsi, takže to je vic o sile a kratke intenzite nez o 20min jizde do kopce. No a tady vidim ze tech 8h nebo kolik na kole v predchozich dvou dnech je znat, tu kratkou spicku tam uz nedam. Do skupinky se sice vzdy dotahnu ale vim ze v cili to asi zadna slava nebude. Navic si me hlida Jirka Voracek a tak kdyz v poslednim kole zkousim cvicne nastoupit na rovine cca 2 km pred cilem, hned jde za me. Zkusim to jeste jednou, ale kdepak, dneska tam vybusnost neni. Do ciloveho kopce sice najizdim za Jirkou nekde z druhe tretí pozice, ale pak jde preze me kolem 10 lidi vc. Kamila Ackermanna, Kamila Koprnickeho a samozrejme i Jirky Voracka, ktery vyhrava v ramci SUAC. Ja sice prisel o trikot leadera SUAC po tomhle zavode, ale sezona je dlouha! I pres ten tankodrom (Kokorinske udoli je proti tomu prochazka ruzovym sadem) mam tenhle zavod tak nejak rad a i letos me hodne bavil, vysledek spravdivy, na vic tentokrat nebylo!

SEDLEC-PRČICE

Dreamer – Monínek v kapkách potu i deště

Ctvrteční Doksy me pekne rozjely a kdyz mi po ceste zpět Bobek rikal ze at jedu o vikendu urcite neco dalsiho ze se mi pojede dobre, rekl jsem proc ne. Potreboval jsem se ale zastavit na Sumave, takže i kdyz se toho o vikendu jelo opravdu hodne, nejlip mi ze vseho vychazel sobotní JAL Sedlec-Prčice s cilem tradicne na kopci u hotelu Monínek. Sice se to v nedeli jelo opet v ramci EM, coz bylo trochu zvlastni ze se to nespojilo, ale prostě to tak vyslo a pak ze je

malo silnicich zavodu! Sobotni rano slunce sviti ostosest a ja vyrazim smer Moninec, kde se mi okruh hodne libi, je takovy spravdliivy, pro vrchare, hak tady nikomu moc nepomuze. Pravda, pred vyjezdem se divam na meteorarad a nekde v dali jeste v Nemecku vidim nejake uzke pasmo prehanek, ale to podle Noru na Moninec jiste neprijde! Dorazim do Monince, registrace jako prichazi v JAL, rozjezd a v 10:30 je start. Beru kratke kratke, jen navleky na ruce, preci jen mi to nedalo a jeste jednou jsem na mobilu overil radar a prehanky se trochu zacaly blizit :) Takze navleky pro jistotu, co kdyby! Na startu tak 30-40 lidi, tajne jsem doufal ze dorazi Jirus ktery tyden predtim jel JAL Bilsko, ale neni tu, jede Krale Sumavy, tak skoda. Presto v baliku JAL zanechal stopu, protoze par lidi kdyz videlo muj slapkovsky dres, tak se zvedave vyptavalo co tam jako "Prazak" delam a ze pred tydнем tam nekdo "radil" se stejnym dresem! Na startu je kazdopadne Beda Prucha, jezdcı z Weberu, takze o intenzity nouze jiste nebude! A take ze neni, hned prvni Suseticak redukuje balik, ja se v nem drzim docela v pohode. Jede se prekvapive dost i z kopcu, zadne volne tempo jako pri me posledni ucasti pred 2-3 roky na EM. Presne v pulce zavodu se prizenou mraky a zacne mrholit, nejdriv tak nejak decentne, silnice jsou jeste docela suche tak si rikam ze to snad bude v pohode. Pak ale preci jen zacne prset az to nakonec spadne uplne a je total moko. To jsme ve druhem ze tri kol (proti EM ma zavod o okruh mene), presto ma celkove k 80km. Coz je jedine stesti, protoze na startu bylo 22 stupnu, pri desti koukam na teplomer a vidim 13. To nic moc, ale aspon ze mam jako jediny ty navleky na ruce. Taky se zredukoval peloton, jedeme posledni kolo a posledni Suseticak, je nas asi 5-6, nastupuje O. Novotny z Weberu, za nim B. Prucha no a mne nezbyva nez se vydat za nimi, uz neni nikdo kdo by me k nim dotahl! Suseticak je dlouhy, Beda jede v haku za Novotnym, ja 10m za nimi, neschopny je sjet. Stridave sjizdeni vzdavam a svesuju nohy a pak vidouc, ze je odstup porad tech ted uz 30-50m ale nezvetsuje se, to zase zkousim. Jsme nahore jedu si svoje tempo, vic to proste nejde a jsem nastvany ze mi to zase ujelo jako na Doksech. Presto se mi nejakym zazrakem po dalsim asi km povede dvojici sjet a do sjezdu tak najizdime vsichni spolu. V haku si ale moc neuziju, nebot po otocce za to ve sjezdu v takove te leve prudke klopene zatacce bere O. Novotny a mizi sam v dali. Beda Prucha zase 10-20m prede mnou a zase mi trva asi 2km nez ho sjeđu, dokonce na me Beda pokrikuje "at jedu". Tak ho dojedu a rikam ze co asi delam, ze na miste nestojim Ve dvou se pekne stridame, ale O. Novotny ma dnes nohy jinde a uz ho nevidime. Prijizdime do Sedlece, k parkovisti, kde za to v te prudke odbocce k parkovisti na Monince nenapadne Beda vezme a zase je najednou prede mnou 10m. Rikam si casu dost do cile, tak to neresim. To ale byla chyba, odstup naroste na 20-30m a uz nejsem schopny Bedu sjet. Myslel jsem si ze v prichozich stejne budu prvni, tak to tak neresim, ale uprimne, nohy mel i Beda dneska lepsi. Mokry a zmrzly (i kdyz tedy uz prset prestalo) dojizdim nahoru k cili, tenhle zavod opravdu bolel, rozhodne vic nez Doksy! Nakonec jsem diky systemu bodovani druhy za Bedou, coz je i tak skvele a jsem rad ze jsem si to v Moninci letos opet projel, stalo to za to!

KLATOVY (ETAPOVY)

Dreamer – Mistrak v tropech

Letni vikend je tu a pred nami mistrak SUAC o krasne ruzove dresy. Zavod se sklada z hromadneho zavodu na 50km a casovky do kopce na 9km. Jenze zavod je az v nedeli a ja chci vyuzit krasneho pocasi a podivat se na Kvildu. A tak davam pred zavodem vylet na 200km, ktery za to urcite stal! V zavode za to nekdo urcite zaplati, ale ja to nebudu! Ma to vyhodu ze clovek privyknul tropickemu pocasi, ktere o vikendu panuje. V nedeli tak dorazim kousek za Klatovy perfektne pripraven na horko. Trasa vede po Cinovskem okruhu, kde se jezdi Rally Sumava. Beru jeden bidon, to musi na hodinku zavodu stacit. Na startu nas vyleka hlidka

PCR v aute, která neco resi s organizatory, nakonec je ale zavod "povolen". Okruh meri 4km a je tam jeden 50m brdek. Prvni kolo taha hlavne prichozí ze Sparty, který si přijel potrenovat. Ve druhem kole se stale moc nejede tak jdu na spic a jedu tempo. Ve tretim se zacne v brdku nastupovat, odjizdi Spartan + J. Voracek. Ale je to jen kratka epizodka, balik je po chvili sjizdi. Zajimavejsi je to v dalsim kole, kde opet odjizdi stejna dvojice, k nim K. Ackermann, V. Bouska a mne je jasne, ze tam musim byt taky. Jedu tedy srot a podari se, za horizontem brdku jsem v haku. Odjizdime balik, jeste nas doskoci asi 4 lidi a je tu unik dne. V dalsich kolech uz balik skoro ani nevidime a je jasne ze takto dojedeme az do cile. V brdku jezdime prevazne tempo, coz mi sedi vic nez neustale nastupy. Joo v televizi se clovek "smeje" Kreuzigerovi nebo Konigovi ze moc neutoci a pak pri zavode jedu uplne stejne a jsem rad ze jsem rad! Do ciloveho spurtu si moc neverim, navíc me chyta krec do stehna, tak nakonec ten jeden bidon byl evidentne malo! V poslednim kole odjizdi mladik od Axonu co byl ve skupine s KAmilem. Ve spurtu jde vetsina lidi prede me, ale dari se mi na konci alespon dostat pred Kamila. V celkovem poradi mam cca 5vt ztratu na prvniho J. Voracka. To je nadejna pozice pred casovkou, na kterou si verim. Mam 2h pauzu pred startem, snazim se rozhybat tu krec v noze, po chvili je to ok. Piju 1l vody a jdeme si s klukama projet trat casovky. 9km, 6km do kopce, pak 3km z kopce a rovina, 250m prevyseni, silnice prumerne az horsi kvality. Horko a dusno je porad velke, bourka ale snad neprijde i kdyz se trochu delaji mraky. Piju dalsi 1l vody a jdu na start. Beru nastavce, sice vetsina lidi je nema, ale misty se hodit budou a dodaji alespon psychickou podporu. Po startu casovky se malem nevejdu do ostre leve zatacky v kratkem sjezdu. Pak uz zalehnu a jedu naplno. Zjistuju ze to objedu cele na velkou placku, 50x23 nebo 50x25 coz se sice moc nema, ale prijde mi to lepsi nez radit nahoru a dolu. Kopec je spis jezdivy v maximu kolem 8%, takže kadence sice nic moc, ale da se to. Na vrcholu kopce mam hodne dobry cas v porovnani s lonskymi vysledky. To me trochu uspokoji a zbytek nejedu uplne na riziko. Coz me stoji par vterin, v cili jsem za 18:07 coz je prumer 31kmh, to je pekne na casovku do kopce. Nakonec je prede mnou J. Voracek o 10vt, který priznava za konec jel co to slo, na vrcholu kopce na 6.km jsem byl dokonce o par vterin rychlejsi. Celkove jsem tak na 2. miste 15 vterin za Jirkou, ale vubec me to nemrzi, vysledky jsou spravdlive a o tolik lepe bych casovku stejne nezajel, naopak pouhych asi 7 vterin byl za mnou V. Bouska, takže boj o stupne vitezu byl velmi vyrovnany! V cili pak cekame 2h na vysledky nez je spocitaji, to kazi celkovy dojem z akce trochu, ale co se da delat. Postavi me na 3. misto i kdyz jsem druhy, do ruky dostanu sisku salamu a pivo v plastu a jedu domu. Tam se mi vysmeji a ptaji se proc na takove zavody jezdím. Nektere veci proste nevysvetlis!

1.ČERNÝ KRÁLÍK

Dreamer – 1. Cerny kralik, (ne)deluxe "vyjizdka" Sumavou

Na sobotu se v ramci SUAC chystala akce "1. Cerny kralik Axonu", koncipovana jako "vyjizdka" kvuli znamym problemum se zavody v Klatovskem okrese. Je doporučeno jet s cislem pouze na rameni, vysledky se ale budou pocitat do SUAC. Nakonec jedu na "vyjizdku" uplne bez cisla, co kdyby. V sobotu hlasi horko, bourky, uvidime. Horko opravdu je a velike, bourka v 11h kdyz vyrazim po ose do Klatov v nedohlednu. Je vlastne kolem 30st a dusno ale na zavod se fakt tesim, jede se totiz "normalne" po hlavni z Klatov na Besiny, do kopce na Cachrov, Javornou, do Zelezne Rudy a pres Spicak, Hojsovu Straz a Nyrsko zpet do Klatov. Zadne odbocky na vedlejsi silnice, proste pekne porad cca 75 km po hlavni, at se deje co se deje. Proste 1. Cerny kralik. Rudou pry jen "vyjizdkove" projedeme, bude organizator u odbocky na Spicak, to same na kruhaci v Nyrsku. Na startu tradicni jmena, celkem asi 50 lidi, poprve vidim luxusni Axon teamove auto (fotky v galerii u akce), které si nezada s ProTour

auty. Zaplatim startovne, smazim se 20min na slunicku, povidam si s ostatnimi, uz hodinu jsem se nenapil, protoze si ty dva plne bidony setrim na zavod. A jdeme na to, najedeme na hlavni, kdo prejde pulici caru, bude diskvalifikovan. Uvod se jede vlastne v konce protismeru Krale Sumavy, takze to mirne stoupa, fouka protivtr, presto se rozjizdi slusne tempo. V Besinech v podjezdu pod kolejemi prejizdim omylem pulici caru, tak co ted? Vylouci me! Souperi o celkove porad v SUAC me videli a pry me nahlasi! Ale beze me by ten zavod nemeli tak hezky! V zacatku stoupani na Cachrov jdu na celu a tahnu balik, chci otestovat svoje nohy a zjistit jak na tom jsou ostatni. Jedu pocitove hodne ostre, coz stojí sily. Pak me vystrida Jirka Voracek, tak jedu v haku za nim. Kdyz ale cekam ze by se mohlo trochu zvolnit, nastupi Vlada Bouska, coz je chytry tah, protoze ja i Jirka jsme se vystrileli na spici. Joo vyjizdka, tady tak na tebe nekdo pocka. Az nahoru na Cachrov tak jedu na krev a jsem rad ze mi to neujelo. Nahore je nas asi tak 10. Pak nasleduje pasaz kde se trochu zvolni, coz jen vitam. Prichazi kopec nad Javornou a opet nastupuje V. Bouska. A to hned odspoda. Horsi je ze pres me jdou dalsi lidi vc. Kamila Ackermanna. Tak musim jet zase co to jde. Horsi je ze zacinam citit nabež na krec do lytka, sice piju, ale zda se ze jsem to pred startem trochu podcenil, v tomhle vedru a zavodeni voda ubyva neskutecne rychle. Poodjizdi Bouska, Voracek a Spiroch. Za nimi nase 7clenna skupina. Dira naskoci na cca 100m a zustava stejná. Pak narusta na cca 200-250m, ale uz se dal nezvetsuje. Citim se blbe, jedu v krasnem Sumavskem prostredi, znam tu kazdy metr ale vubec si to nejak neuzivam, zadne deluxe to neni a navíc mi celo ujelo v kopci nad Javornou. Do cile ale daleko, hned v dalsim kopci na Stary Brunst se snazim nasi skupinku rozpohybovat, jenze je to tak, ze zatimco do kopce jsem na cele skupiny, ve sjezdem docela trpim, protoze mi nestaci kompaktni prevody. Sjizdime do Zelezne Rudy a mame uprchlicky na dosah. Pri odboce na Spicak jsou pred nami opet tak 100m, kolem 15-20 vterin. Jenze opet citim nabež na krec, ze dvou bidonu mi po 1h zbyla asi pulka bidonu a porad bych pil. Tak to asi neklapne! A jak jedeme porad srot, tak kopec na Spicak vyletime jako nic, proste je to jen kratky brdek. Vsechno leti hrozne rychle a i kdyz uprchlici jsou pred nami kolem pul minuty, porad je nemuzeme sjet. Ale sance porad je, na Spicaku odpada z cela Spiroch, pred Hojsovou Strazi ho sjedeme, je to tedy 7 proti 2 a 30km z kopce a po rovine do cile. Sjezd z Hojsovky letecky den skoro 80kmh dolu, jeste ze to tam znam. V Nyrsku nam hlasi 50vt ztratu. Zacne nam foukat do zad, KAMIL hakuje cisternu, ja nechavam diru a proste to nedavam s kompakty, jet po rovine 55kmh a utocit to. Skupina mi nastesti neujede, ale kazdy kolotoc a vystridani je pro me boj o to dostat se zpět do haku. Boli to vic nez jizda do kopce. V Janovicich opet vidime 2 uprchlicky pred sebou. Ale cil u klatovske elektrarny se uz blizi a nase snaha je marna, vidime jak kluci na konci taktizují pred sprintem. Dojizdime cca 30 vterin za nimi, nahaneli jsme je vic nez polovinu zavodu. Ve spurtu se trochu zmacknu a porazim aspon 2 lidi, bedna to tentokrat nebude, coz me trochu mrzi. Respektive vysledek me az tak nemrzi, proste bylo vedro a uplne mi to nesadlo, to se stava! Mrzelo me ale trochu to, ze jsem si díky tomu tenhle zavod tak trochu "protrpel", celou trasu jsme ujeli za 2hodiny, coz je opravdu letecky den, kopec na Spicak jako bychom vyjeli behem minuty, skoro vubec si to nepamatuju. Po zavode jedu opet po ose domu, takze mam za cely den kolem 130km. V nedeli se mi nalada opet vrati v plne sile, protoze si rikam ze zkusim opet moje "dvoukilo" na Kvildu, podle toho jak nohy pojedou. A ony jedou, rano v 8 je krasnych 20st, jaky rozdíl proti sobotnimu vedru a tak si to nakonec opravdu cele objedu v hodne dobrem case, coz je parada a potvrzují si tim, ze jsem to horko v zavode trochu podcenil, stane se! Organizacne byl Kralik opravdu povedeny, vsak se podivejte na fotogalerii, v cili testoviny v mega hrnci (asi z Kamilovo skoly) a vitez Jirka Voracek dostal ziveho! cerneho kralika! Putovni ale udajne neni, tak uvidime kde skonci za rok! Samotna "vyjizdka" se dala pri poctu 50 lidi zvladnout pri plnem provozu, zatroubila na nas asi dve auta za celou dobu. Uvidime jak to dopadne za rok, ale zvazuje se protazeni "vyjizdky" kolem Arberu, to by byla bomba!

KRÁLÍKY

RiC - Já vs. Skupina 1:2

Logo Moravského poháru Po sobotním silničním závodu v Králíkách prohrávám v souboji se skupinou 1:2. Nejde o nějaký oficiální souboj, jen prostě zkusím odjet před cílem ze skupiny a v tomto mém malém, vloženém závodě vyhrát. Poprvé a naposled se mi to podařilo na letošním prvním cyklomaratonu Mamut v Přerově. Na následujících závodech Moravského poháru jsem tak úspěšný už nebyl. V sobotu 13.6.2015 se po roce vracím na závod Moravského poháru v Králíkách. Vloni díky absenci byť jen náznaku formy, jsem závod zabalil, protože soupeřit se sběrákem se mi nechtělo. Tenkrát mě to tak naštvalo, že na další závod jsem už nejel :-)

Letos se cítím podstatně lépe. Je to druhá sezona po přestávce, pár kilometrů je už natrénováno a chuť taky nechybí. Trať má 52 km a je na ní „pár“ kopců. Jede se částečně po trase cyklomaratonu Rampušák. Startuje se v Králíkách na výpadovce směrem na Mladkov. Jde o zvlněný, spíše rovinatý úsek. Od startu se jede ve dvojičkách, jakoby na výlet. Žádné divočení a bláznění jak to znám z maratonů. Jede se spořádaně a důstojně, jak odpovídá věku kategorie „D“ :-). To vše platí jen do stoupání před Mladkovem a následným sjezdem. Při nájezdu do dalšího stoupání už v Mladkově všichni zapomínají na důstojnost a věk. Jdou ze sedla a záhy mizí v nedohlednu. Mě zůstala jen ta důstojnost a tuhé nohy. Nasazuji konstantní tempo a snažím se roztočit nohy. Celkem se to daří a pomalu dojíždím odpadlíky z balíku. Vytváříme pětičlennou skupinu a v tomto složení pokračujeme po zbytek závodu. Na rovinách a ve sjezdu nemám problémy, trpím v kopcích, ale to je už klasika. A i když trpím, neodpadám. Velká změna oproti dřívějšímu. Dalším kopcem je stoupání z Klášterce na Petrovice a Adama. Dost to bolí, ale jsem tam. Ve sjezdu do Mladkova se mi daří ještě s jedním odskočit a získáváme malý náskok. Navrhuji pokračovat a pokusit se o únik. V Lichkově jsme dojeti. Ostatní se mi zdají nějak unavení, a já se naopak cítím při síle. Je to proti větru, třeba jim to vezme chuť. Pokusím se o nástup a odjíždím sám. Neznám poslední kilometry, jen vím, že tam jsou ještě kopce. Třeba to vyjde. Na odbočce ze státní na Lipku a Heřmanice mám solidní náskok (zdá se mi). Z omylu jsem vyveden v Heřmanicích, kde mě zbytek grupy dojede. Můj hvězdný okamžik skončil. Očekávám, že se propadnu a dojedu na samotku. Nestalo se a držím se ve skupině. Kyslíku je málo, ale jde to. Na konci Heřmanic je krátká a prudká stojka. V ní získám pár metrů a v následujícím sjezdu jedu první, opět pokus o únik. Myslel jsem, že už je to konec. Mýlil jsem se. Teprve následující kopec je ten poslední. Začíná pozvolna, ale časem přituhuje. Sklon se zvětšuje a je potřeba stále více síly. Nakonec zůstáváme jen dva, já a Silný Team Uničov. Ten má sílu v názvu, asi to nebude jednoduché. Sotva popadám dech, ale jedeme vedle sebe. Pár stojek a vyjíždíme na horizont, kde by měl být cíl. Neodhadnu vzdálenost a předčasně nastoupím. Prohrávám o dvě vteřiny. Přes neúspěch s únikem a závěrečným spurtem jsem na výsost spokojen. Trénink přinesl výrazné zlepšení a pokud se mi podaří shodit další kila, bude to „lítat“. Od posledně jsem se zbavil dvou kil a je to znát! Výsledek: 15. z 22 startujících

MCELY-KŘINEC MČR SILNICE

Čespa – po bitvě je každý generál

Pozvánku na MS v ELM do Mcel jsem od Kapra nemohl odmítnout a kort s motivací, že kdyby jel Líba Janoušek, tak by byl ze startovky nejlepší..... Bohužel v týdnu na mě dopadá únava z víkendových závodů a tak odkládám kolo a dopravuji se po Praze MHD-ěčkem. Při náhodném zacvaknutí do pedálů, se mi nedaří ovládat tepy a konečně vím, co je to bolest v nohou. V sobotu se účastním Diablova vrchaře, který pojmám značně tréninkově a pouze zde

chci po týdně roztočit nohy. Díky předpovědi si na vrchaře беру zimáka se zástěrkami až na zem a vyplácí se., nohy se chytli a už nebolejí... V neděli na start přijíždím zavčasu a tak mám čas si i odskočit, protáhnout tělo a nějaký ten metr si protočit nohy. Po startu si zvykám na chování balíku, neboť v ELM je to můj první hromadák. Balík vůbec nejede, spíš kecačka, takhle se objede první kolo a naopak v druhém se přitvrdí a začínám odvracet první ataky soupeřů. Vše se daří, nohy jedou a tak se aktivně točím spíš vepředu. Vytváříme skupinu 6ti lidí, co se starají o tempo balíku ale nikdo nijak nevybočuje. Při každém nájezdu do cíle jsem první, popřípadě vepředu, zkouším plynule natahovat špice, tak aby se začal balík selektovat, což se mi sice daří jen do té doby, než vlezl na špic někdo z hloubky balíku a zastaví ho. Prostě si nepřejou závodění během závodu, ale až v cílovém kopečku. V posledním kole se mi aktivita nevyplácí, balík je nervozní, ale odject nikoho nenechá, tím pádem zůstávám dost často a na dost dlouhé úseky zaseklej vepředu, dokonce cca necelé dva km před cílem se snažím vrátit do balíku, ale to se mi nedaří, snad i kdybych začal couvat, tak všichni za mnou budou couvat taky. Je mi jasné, že tento závod nevyhraji a přivážím balík pod cílový kopec, zvedám tempo a čekám, kdo mě převálcuje. To se záhy stalo, já nejsem schopen tak rychle zrychlit a pokrejt tento poslední spurt, svěšuji nohy a v pohodovém tempu dojíždím k cíli, ještě cca 50m před bránou vidím za sebou usilujícího Petra Dixe, který jde po mě, zvednu zadek a na pořadí se už nic nemění. Jsem velice rád, že si z tohoto závodu odvážím novou zkušenost a mrzí mě, že jsem ne zvolil jinou strategii, ale jak se říká „po bitvě je každý generál“.....

RAKOUSKO-ETAPOVÝ

Dreamer – Sumava z opacneho konce

Dalsi vikend pred nami, rozum veli dat si zavodni pauzu, jenze SUAC se jede dal. Ale tentokrat hodne daleko! Sice je to porad na Sumave, ale az nekde u Lipna na hranicich s Rakouskem. Takze to tam mam stejne daleko z Prahy i z "moji" Sumavy na Klatovsku. Zavod je v nedeli brzy rano, protoze je to etapak na hromadak a casovku. Aby toho nebylo malo, v sobotu se jede dalsi hromadak a casovka v ramci JAL a nakonec se budou vyhlasovat vitezove ze vseh 4 jednotlivych etap! Trochu zamotane, slozite, sam mam problem se v tom zorientovat, o to vetsi vyzva, srdci rika, objedes to vsechno! Zkousim nalakat par lidi na vikend na Lipne ale nikdo si netroufne. V sobotu brzy rano jedu na Lipno na prvni zavodni den, který chci pojmut jako rozjeti na nedelni SUAC. Rano je docela hezky, sice se zatahuje, ale teplo. Hlasi mozny dest az na odpoledne. Cesta na Lipno utece rychle, byl jsem tu naposledy jako dite takze si uzivam tenhle nadherny kout nasi zeme, i to k cyklistice patri, objevovat nova mista. Start prvni etapy je posunut o pul hodiny, coz mi vyhovuje, mam vic casu na rozjeti. Zjistuju ze primo kolem Lipenske prehrady jsou krasne cyklostezky, jezdilo by se tu nadherne. A je tu dalsi zmena, misto uvodni casovky do kopce na 18km se toto pojede hromadne! To nam to pekne zacina, propozice asi moc velkou vahu tady nemaji :) Na startu docela dost lidi, tak 70-80, profil vubec neznam, poradatel pred startem hlasi ze 13km rovina a pak 5km kopec. Je tu docela konkurence jak od nas tak z Rakouska. Po startu se jede nejdriv v poklidu pak se to ale rozjede a balik je roztazeny po cele sirce vozovce. Jede se docela agresivne, lidi se tlaci na sebe a tak se klidim do zadni casti baliku. Tim ale zustavam zavreny kdyz se najede do kopce a hned v zacatku stoupani chytam diru na celni grupu. Tu se mi uz nepodari stahnout a dojizdim nekde kolem 20. mista z cca asi 30vt ztratou na Bedu Pruchu. Skoda, cely kopec jsem mel celo na dohled a jel prakticky stejne rychle. Byl jsem trochu rozmrzely ze mi to ujelo, ale zhodnotil jsem ze jsem zaplatil novackovskou dan, ten najezd je opravdu potreba znat a byt vepředu, kdyz se odbocuje. O to vetsi skoda ze se prvni etapa nejela jako casovku jednotlivcu jak bylo puvodne v planu, tam bych mel vetsi sance na

celkove poradí. Takže první etapa 18,5km, 350m převýšení a průměr 33 kmh za mnou. Následuje návrat zpět, cestou začíná trochu pršet a ve sjezdu z vrcholu Svätý Tomas, což je kopec kolem 1000mm do Loučovic, což je necelých 700mm, trochu vymrznu. Tak jsem rád že jsem zpět u auta, protože sotva dojedu, začne pršet o něco víc. Pak ale déšť přestává a otepluje se. Čekáme 3h na start odpoledního hromadaku. V autě se najím z mých zásob což jsem si přivezl a dokonce na chvíli podřímuju, v autě je příjemně teplo. Pak vedle mě na parkovšti zaparkuje auto a motorka PCR což nás bude doprovázet při hromadném závodu. Bavím se s nimi, o potížích s poradáním závodu nic netuší, asi jiný kraj, jiný mrav :) Pak se jdu pomalu rozjíždět na hromadak, ale zatahuje se, zkoumám radar a ten potvrzuje že něco přijde. A přesně se startem hromadaku začne slejvak a bourka. Všichni jsou samozřejmě zalezli v autech, pod stromy, u hotelu, kde se dá. Start je tam posunut o 15min než to hlavní přejde. I když mám na nohou gumové navleky do desty, vůbec se mi nikam nechce. Po startu jedu na konci balíku a neverím sám sobě že jsem do těch sracek fakt vyjel. Po 1km mijíme penzion, kde budu spát, mám chut to tam zabalit. Jenže už i po tom kilometru mám v tretrách bazén navzdory navlekům, takže je to jedno jestli to otocím teď nebo po závodu, který má mít kolem 60km v okolí Lipenské přehrady ve zvládnutém terenu. Jedu dál, úplně na konci balíku s odstupem asi 50m, za mnou už jen sberný vůz :) Pak se začne jet ostřeji tak už musím být blízko k balíku, ale porad jedu úplně vzadu a jsem znechucen, říkám si PROC? Dochází mi že místo abych se setřil tak tu jedu v zímě a mokru, uschnou mi vůbec tretry do rána, bude na pokoji fén, kterým bych je vysušil? A pak se to zlomí, přestane skoro pršet, silnice už jsou jenom mokré, netecou potoky vody a najednou je lepe! Ale taky se začne zavodit! Mám co dělat aby mi to neujelo, takže se pak posouvám dopředu, respektive v každém brdce pár lidí odpadne a já hakuji celou. Pak se sem tam objevím i na celé když se zrovna nejede. Krajina je tu krásná, škoda toho počasí. Zavodí se čím dál víc a mě to najednou i začne bavit. Přichází finální brdka před rovinatým návratem zpět. Nastup za nastupem a je nás tak kolem 20ti opět. V jeden moment se dokonce ocitám ve vedoucí pětce pokoušející se o unik, jsou tu i ti silní Rakusane tak si říkám že by to mohlo vyjít. Ale balík nás sjede a tak se jde do spurtu pohromadě. Toho se už neucastím v tom mokru riskovat nechci. Dojízdim každopádně s celem a v cíli jsem rád, že jsem to nezabálil. Byl to ale takový Krusnoton 2010 v kapesním vydání, trvající hodinu a půl. 64km - 450m - 40kmh, čísla druhé etapy. Pak jedu hned do penzionu, kde se těším na teplou sprchu, v ní si užívám, je to nádherná, kdo jel v desty a zímě ví. Před víkendem jsem čistil kolo, teď ho musu čistit znovu, jde rovnou do sprchy, jen si dávám pozor abych jim to v penzionu moc nezasvinil! Kolo po trase usílí opět čisté, tretry dávám na okno, fén v koupelne nemají, ale vypadá to že ty navleky něco pochyťaly, takže by to do rána mohlo trochu uschnout. Jdu na večer a akorát stíhám poslední porci dancích pečených zeber, chleba, křen, horčice, k tomu si dávám pivo a konečně mám trochu klidu, zasloužená odměna za takový náročný den! Večer se pak ještě nacpu deluxe babovkou což jsem si nabral v cíli a musu jít spát. I když, nehodlám opakovat sobotní fiasko s neznalostí trati a tak zkoumám na notebooku nedělní závod, kudy se pojedou. Běda zminoval nějakou stojku v Rakousku. Nedele ráno, slunce vykukuje, silnice sice mokré, k ránu ještě přšelo ale už by to mělo být dobré. Vydatně snídám, odhlasuji se z penzionu a jedu na start. Tam je o něco více lidí kolem 80-90, dorazil balík SUAC! Konečně je tu tedy víc známých tváří. A jedeme do Rakouska. Po sobotní zkušenosti volím jinou pozici v balíku na druhé straně, což se ukáže jako lepší a postupně se mi dává být v první polovině a je to více bezpečné. Tím setřím důležitou sílu, občas jsem i na celé, kde se moc nejede, jen J. Voráček to občas zkusí, čerstvé síly jsou znát. Ale balík nenechá nikoho ujet, Rakusáci si to hlídají. Studím trati se vyplatilo, zhruba vím kde bude odbočka, kde stoupání, kde sjezd. Nejdrív stále stoupáme, pak je velký a dlouhý sjezd. Tam se dost propadam, i když jsem měl maximálku skoro 80kmh pod kopcem jsem na konci balíku. Nastěsí se nejede tak jsem rychle zpět. Každý se setří na tu stojku v Rakousku. Cesta k ní vede krásnou sumavskou zvládnutou krajinou po rakouské straně,

slunce sviti, zacina byt horko. A pak prijde ta stojka, 300m prevyseni na par km. Tezko to k necemu prirovnat, mozna ten nejprudsi usek Dlouhe Louky je tomu podobny, tady je to ale delsi a porad v kuse stejne prudke. V najezdu na kopec jsem tak 30m za Vorackem a Bouskou ze SUAC a opet chytam mensi diru kterou mam problem sjet. Celo mi tak opet ujizdi, jedu v cca treti skupince. Na vrcholu kopce ale par lidi predjizdim vc, Kamila Ackermanna, no mohl ten kopec byt jeste delsi. Za horizontem vidim osameleho B. Pruchu kousek prede mnou. Sjedeme se asi 4 lidi a pak sjedeme i Bedu. O kus dal je na dohled skupina s J. Vorackem. Nasleduje mirny usek z kopce kde nas buzeruje Petr Cirkl (asi nejaka mistni celebrita) ze netocime, jenze jedte z kopce na kompaktech to co on na vysokych karbonech, nektery lidi proste nepochopi. Az do cile zustava odstup podobny, cil je opet do kopce, ale uz mirnejsiho, zde opet nadava Cirkl ze z kopce jsme nejeli a ted jedeme a o co nam jde. Radsi nerikam nic! Ve spurtu zkusim nastoupit jako prvni, ale nakonec me z nasi skupinky vsichni predjedou :) Tady jsem s vykonem spokojeny, i kdyz taky jsem se mohl v zacatku kopce vic zmacknout a byt ve skupine s J. Vorackem, moc asi nechybelo. Celkove 52 km - 1070m - prumer 33kmh. Sice kratke, ale hodne tezke. V cili zase zacne trochu prset a tak sjizdime opet ze Sv. Tomase do Loucovic v zime a mokru. Kolo opet spinave. Zalezam do auta a uz se mi moc zavodit nechce, je to uz vycerpavajici, ani ne fyzicky, jako mentalne. V aute se opakuje to same co v sobotu, snazim se rozmrznout, jim posledni zbytky zasob jidla, venku obcas zaprsi, v aute je krasne teplo a to svadi ke spanku. Ale je pred nami jeste posledni cast, casovka po rovine na 20 km. Podle prubeznych vysledku jsem kolem 12. pozice absolutne, kategorie tu rozepsane nejsou ale nekdo rikal ze se stejne vyhlasovat nebudou, z organizatoru SUAC tu taky nikdo neni, takze si odjedu casovku a pojedu domu, takovy je plan. 40min pred startem který mam az nekdy v 15:24 se zacnu rozjizdet ale vubec se mi nedari telo aktivovat. Nejdřiv je mi zima, zkousim trochu intenzivne nejde to. Ja snad usnu i na casovce! 15min do startu a porad nejsem rozjety. A zacina mit hlad, jenze zasoby mi uz dosly a tak беру to posledni co jsem v tasce nase l jsou smazene bramborove lupinky se slaninou! Normalne tohle vubec nejim, ani nevím kde se to v tasce vzalo, ale prekvapive jsem na to mel chut. A svete div se, docela me to nakoplo, trocha tuku a soli ma taky neco sebe, kdyz na to prijde! jeste jsem se na 5min rozjel a hned se citil lepe. Pred startem hlasili ze nejrychlejsi cas ma zatim Vlada Bouska 26:07 tak super, hned mam motivaci a vim na jaky cas jet! Posilneny lupinky se do toho opru a jedu. Prvni pulka mirne stoupa pak rovina. Postupne navysuju rychlost na 40kmh, pri otocce je nejdřiv rovina, ale fouka trochu proti tak je to tezke. Konec je mirny sjezd. Dojizdim v case 26:19, porad velmi slusne, nakonec to staci na Jirku Voracka o par vterin. 18,5 km, 70m, prumer 42kmh. Mam dost, 4 zavody behem 2 dnu staly hodne sil, k tomu pocasi ktere se stridalo ve stylu teplo, zima (bourka), teplo, zima (dest), teplo to udelalo jeste tezsi. Na vysledky necekam, protoze mi nekdo rika ze kategorie se vyhlasovat nebudou a ani si nemyslim ze bych se mohl nejak umistit. Jedu domu a prichazi mi sms ze jsem byl nekolikrat na bedne, no tak ot je neco! V jednotlivych etapach jsem byl v B treti, ctvrty, ctvrty, treti a celkove za oba dny dokonce druhy za Bedou! Tak to je sen, Risa Lobl mi bere medaile a poharek, jen vecne ceny propadly, ale to mi vubec nevadi. Byl to nadherny vikend okolo Lipna, poprve jsem si zazavodil v Rakousku a jako bonus jsem se i slusne umistil, nakonec z toho byl jeden z nejlepsich zavodnich vikendu vubec!

MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

Dreamer – Město parků a lesů

Tenhle vikend byl nabity akcemi, dalo se jet do Tater, nebo na UAC Posazavi, nebo na Arberradmarathon, nebo do Mariánských lázní na SUAC. Tezka volba, ale nakonec jsem se rozhodl pro Marianky, protoze muj posledni zavod byl Beskyd maraton a pak jsem si dalsi

tyden dal dalsi dvoukila na Sumave, takže to ted chtelo neco kratsiho. V sobotu se rozjizdim na 2h - 1000m up, venku porad teplo kolem 28st a odpoledne si jdu zaplavat na mistni koupaliste 10x50m. V nedeli rano vyrazim do Marianek, kde jsem SUAC jeste nikdy nejel, zkoumam zbezne aspon profil a mapu, ale moc tomu nedam, forma letos je, tak to urcite nejak objedu. Prezence v pohode, Marianky jsou pekne meste pod kopcem, samy lazensky dum, turiste, udrzovane parky, proste idylka. Je ale zima, mraky se honi a jen 15st. Rozjizdim se bez navleku, ale na zavod si je na ruce beru, stejne jako vetsina souperu. V 10h je tu start, startuji nakonec vsechny kategorie spolecne, tj. cca 70-80 lidi, krome obvykle SUAC konkurence je tu navic Petr Novak z Lawi + 2x Sparta + par dalsich lidi, ktere asi obcas potkate i nekde na Ceskem Poharu. Zavod ma 91 km, tedy dva okruhy po 45km, zhruba po 10 km je nejvetsi kopec cca 250m prevyseni, pak teren zvlhny a pak se klesa az do Marianek kde se zase zacne mirne stoupat. Diky spolecnemu startu se hned leti, profil je spis rovinaty nebo mirne klesajici. Jak trat neznam propadam se v balik, ale pak jdu radeji dopredu, kde je bezpecneji. Prvni unik zkousi Kamil Ackermann s nekym, Jirka Voracek by nejradeji taky uz odjel, ale hlavni kopec prvnio kola je jeste daleko. Kamil Koprnický za mnou tradicne pokaslava, dalsi znamy komentuje moje roztrhane VS kratasy, nojo asi uz je cas je vymenit! Jsme v Laznich Kynzsvart a stoupame na ten hlavni kopec. Jede se docela ostre, Voracek se vetra 20m pred balikem, pry se to tu delilo vzdy uz v prvni kole pokazde. Ne tak letos, nahore je nas cca 20 lidi. Tak si rikam pohoda, prvni kolo za mnou, uvidime v druhem. Jedu tedy prevazne na konci balik, teren je zvlhny jak ukazovala mapa. Jede se mi dobre, neni na co si stezovat. Prichazi dalsi kratsi sjezd, esicko mezi vesnicemi Prameny a Mnichov a pak hned brdek cca 80m prevyseni. Bocni vitr, ja tak na 18. pozici, celo za to vezme, nekdo kolem 10. mista necha diru a nez si to uvedomim, tak je vsechno spatne, celo odjizdi! Jedu v brdku srot, predjizdim Kamila Ackermann, který toci svoji mega kadenci ale je to jakoby slupal zeli a propada se neuprosne dozadu. Na horizontu se sjezu s Pavlem Kopacem (leader C), a jeste dalsimi dvema borci, na celni balik mame tak 50-100 najednou, fakt me prekvapilo jak rychle to bylo pry. Jeden borec co zna trasu rika ze ve sjezdu je sjedeme a tak jedeme srot ve 4, jenze do sjezdu to jeste daleko a ve zvlhnenem terenu na vetru je to peklo proti te presile. Odstup porad stejny, jedeme casovku druzstev. Konecne sjezd, ale po nem je ztrata jeste vetsi. V Mariankach po prvni kole ztracime tak 30-40 vterin, kolegove uz to spis vzdavaji, ja se snazim na spici byt vzdy o neco dele, odmitam to vzdát, rikam si ze prece neni mozne ze by fakt nezvolnili (v cili se pak dozvidam od J. Voracka ze i pri prujezdu Marianek po prvni kole si nastupovali). Tak jedeme i druhe kolo ve 4, brdky nahoru dolu a konecne zase celo zahledneme, komentuji to slovy "aspon muzeme mit dobry pocit, ze jedeme stejne rychle jako celo!" A navic pekne za svoje, no neni to skvele? Tim jak porad jen stridame, neni moc cas jist a pit, tak to ted zkousim dohnat, protoze uz se i trochu otepluje a sviti slunce. Beru carbosnack od Nutrendu, ale tak sikovne (nebo je tak nesikovne ten obal vyrobeny), ze si ho skoro cely vyplivnu na stehno, kdyz se dari, tak se vsim vsudy! Vycucnu tedy zbytek gelu, v kapse lovim papirovy kapesnicek a utiram chlupatou nohu plnou gelu, mouchy uz se sletaji na hostinu. A pak celo konecne zvolnilo, najednou se jim blizime a presne v Laznich Kynzsvart je mame, P. Kopac s jednim sice lehce odpadaji, ale ja s tim druhym se dockvakneme. Bohuzel je to presne na zacatku hlavniho kopce, takže odpocaty balik jede a my opet odpadame. Vydrzim na chvostu nejdele ale pak to ujizdi i me. Na horizontu mam asi 40m na 5 lidi kteri odpadli z uplneho cela, tak si rikam ze ve sjezdu a po rovine dojedu. Jedu tak porad srot i po kopci, ale dneska na tom vetru nema jednotlivec sancí proti skupince, bohuzel. Moje ztrata narusta, jedu ale dal, nevzdavam se. Aspon ze za mnou nikdo uz neni. Skupinku mam na otevrenych mistech pred sebou, ale spis se vzdaluji. Z casovky druzstev je tak casovka jednotlivcu a tak to trva az do cile. Za mnou porad nikdo, mohl bych zvolnit, ale jedu co to jde az do cile, je to zavod! Dojizdim tak do cile sam, odstup na celo tipuju tak 3-4 minuty, na skupinku prede mnou tak minuta a pul, uvidime podle vysledku. V kategorii jsem nakonec 4.

protože kromě Bousky a Voracka zůstal v celním balíku ještě jeden borec z kategorie. Mirim ke kasné v parku, kde za pohledu ruských turistů relaxujících na lavicích omyvám moji olepenou nohu, trochu se vyjedu, pokochám se architekturou Marianek a jedu domů. Byla to cena zkušenost, teď zpětně vím, že jsem podcenil situaci a myslel si, že když je nás 20, nic se do dalšího kola nemůže stát, to byla asi jediná chyba a pak se určitě projevilo, že jsem okruh jel poprvé, přišel bych si tohle místo už ohlídal. Plusové body za to, že jsem to nevzdal a dotáhli jsme Lawi + Sparta balík. Nakonec i přes tuhle dvojnásobnou časovku jsem závod objel průměrem 35,4 km/h na 91 km a 1350 m převýšení, to pořád nějakou kvalitu má! Odpoledne přijíždím do Prahy a jdu se na hodinu ještě vytočit na Modranskou, abych při návratu premiérově lehnul po srazce s protijedoucím bruslařem, který jede širokým prostředkem, nebrzdí, nezatačí. Skončím na zemi já + další 4 bruslaři, ale vše dopadá ještě dobře, kosmetické odreniny nejde brat vážně a ohnutou levou paku doma srovnám. Jestli jsem měl po závodě nějaké pochyby, že jsem něco mohl udělat lépe, po této zkušenosti jsou pryč, všechno je relativní, jako vždy!

PRAHA-PRADĚD-PRAHA – PPP

Camrda – PPP 2015 s Bedřichem na zádi

Letošní PPP sice nepřekonal minulý ročník (nevím, jestli to bylo tím, že jsem si nehrábnul na úplné dno, nebo tím, že nebylo takové vedro), ale stále si pro mě drží post nejlepší akce na kole, kterou lze v Čechách zažít. Uskutečnění této výpravy není nic snadného, je třeba vybrat vhodný termín a stejně se nikdy člověk netrefí do noty všem. Je třeba, aby vyšlo počasí a je potřeba mít základní kameny v podobě členů s neskutečným entusiasmem pro tuhle akci. Těmi kameny byly letos Mlhoš s Jeanem. Ve chvíli, kdy kvůli zdraví, nebo rodinným záležitostem tuto akci odpískali klíčoví jezdci, jsem ještě v pondělí moc nedával tomu, že v sobotu ráno nakonec vyrazíme. Mlhoš, ale pořád věřil, Jean to rozseknul vše vypovídajícím mailem a Profesor nás všechny na úterních kopcích přesvědčil, že i s kilometry, které mají s Piratem zapsané v kartě člena jde na kole jezdit se vši parádou. Je sobota ráno a vzhledem k tomu, že hlásí protivítr, jede nás jen 5 a profil budí respekt, vyrazíme kolmo až z Poděbrad, Jean nakonec až z Hradce. Vyzvedávám Mlhoše kolem 6:15 v Kunraticích a vidím jak se k autu blíží s rezervním předním kolem. Chvilí přemýšlím, jestli to chce pojmout jako za starých dobrých časů, kdy závodníci v prvních ročnících dnes již staré dámy většinu etap absolvovali s náhradním kolem na zádech, ale nakonec mě informuje, že rezervní předek je pro Pirata, který svoje kolo bouchnul cestou na nádraží. V Poděbradech ale všichni na čas, a vyrazíme. Bohužel, jak to tak bývá, konstalace není nikdy ideální a mně se v pátek hned vedle třísel, přímo v místě styku hýždě x sedlo začal vytvářet poměrně dost zásadní bedřar, se kterým nešlo nic moc udělat?. Noc tomu ještě pomohla a pro mě bylo dosednutí na sedlo v sobotu ráno hodně bolestivou záležitostí. Prvních 30 km jsem musel neustále měnit pozici, jezdit ze sedla a bolest se zhoršovala. U Chlumce jsem začal přemýšlet, že vzdám, protože aktuálně jsem si nedokázal představit, jak takhle pojedou ještě dalších 200 km a zítra to samé zpět. Zbytek výpravy se mnou moc necítil a o tom, že to otočím nechtěl ani slyšet. Řekl jsem si, že to zkusím dát do Hradce a tam se uvidí. Ještě před Hradcem jsem váhal, ale naplánovali jsme zastávku v lékárně a já doufal, že to tak nějak dopadne. Dostal jsem mast, příjemný výklad od toho, co se mi tam asi tak vytvořilo, co s tím bude dělat ta mastička a radu, že není dobré s tím příliš jezdit na kole a mohli jsme jet dál. U Lidlu v HK nabíráme Jeana, který si nezapomene rýpnout do mých aktuálních nesnází a vyrazíme. Protivítr je znát a špice se zajíždají. Z Hradce do Žamberka je navíc poměrně hustý provoz, takže zatím si to holt moc neužívám. Každý ale odvádí svůj kus práce poctivým dílem a nic nešídí. Jo, takhle je to prostě to pravý řemeslo... Do Žamberka dorážíme s rychlostním průměrem něco přes 31 km/h, není

možný, abychom pod kopce dorazili odpočatý. Dáváme benzínku a začínám trochu ožívat. Přece jen jsme v Orlických a já to tu mám tak rád. Plníme bidony a plánujeme další zástavku. Po výjezdu Col de Králíky s prvními krásnými panoramaty je to tady. Karty jsou rozdány. Mastička začíná fungovat, mám vychytaný určitý polohy na sedle, jak často je střídat apod., takže spadneme do Hanušovic a jde se na to! První euforie a maratonské vtípky jsou tady, stavíme na 3 kamenech, kde nás trocha zklamou tím, že osekali menu a nemají nabídku jídel pro zákazníky našeho ražení. Se vším si ale poradíme a vydáváme se vstříc grandióznímu závěru. Mlhoš mně a Jeanovi doporučuje koupit wattmetru se slovy „prostě jak se jede do kopce chvíli přes 300 wattů, ani se nemusím otáčet a vím, že nejsme všichni...“. Tady je vidět, že některé moderní technologie dokážou lidi přeci jen sblížovat. Stoupání z Bělé není zadarmo, Vidly bolí, ale pořad mi tak nějak přijde, že mám z čeho brát. Pomáhá mi to i psychicky, protože před výjezdem k našemu dnešnímu cíli mám obrovský respekt. Přeci jen jsem se tam před 2 roky necítil úplně nejlíp, v průběhu kopce musel několikrát zastavit a zažíval zážitky do té doby nepoznané... Dostáváme se do Karlovy studánky, popřejeme si hodně štěstí a jdeme do opravdového grande finále. Dole se smírju s tím, že to bude bolet, že to bude trvat dlouho, ale nahoře mi bude krásně. Jede se mi až neskutečně lehce, snažím se to moc nehrotit, aby mi za 2 km nedošlo, ale ve stejném rozpoložení vyjždím až k ovčárně, kde máme domluvený sraz, abychom k vysílači dojeli společně. Na Ovčárně malinko oddýchneme. Profesor slibuje, že když pojedeme konstantním tempem 11 km/h, vyjedeme na vysílač opravdu všichni společně. Bohužel naši 2 noví členové tento slib nedodrželi a na vysílač doráží s minimálním odstupem. To jim však nic neubírá na cti, respektive na tom, jak výtečně se s touto etapou poprali! Dáváme pivo, bohužel do plastu, protože ani na chodbu, ani ven nás se sklenicí nepustí. Mrzí mě to, protože celou cestu přemýšlím, jak udělám fotku s plnou pivní sklenicí venku na lavičce a nazvu to nějak poeticky, třeba „Zátíší s pivem“. Pivo ale funguje výtečně, takže ve sjezdu na Ovčárnu se moc nebojím... Večer je v poklidu, i když trochu chytám slinu, tak to po třetím kousku balím a chystám se na kutě. Hned zaberu, což Jeana, který se mnou sdílí manželskou příliš netěší, ale nějak zvlášť si nestěžoval. Ráno snídaně, jak je na figuře zvykem, lehká a drahá, ale vyrážíme na čas v cca 8:30. Sjezd z ovčárny si příliš neužívám, člověk je ráno takový ztuhlý a zpomalený, takže jedu opatrně. Tady patří další velký díky Markétě, která nejen, že se obětovala a dovezla nám na Ovčárnu ze služebky věci, ale vyšla nám vstříc i s tím, že po sjezdu si od nás vzala větrovku, abychom se s nima po kapsách netáhli až do Prahy. Nádherný je ale sjezd ze Skřítku, ten si člověk fakt užije, ono to je v neděli vlastně skoro pořad z kopce, až na výjezd právě na Skřítek a Jindřichov, kde nám odjíždí Pirát s Mlhošovým proroctvím, že za tohle dneska někdo zaplatí. Na rovince před Žamberkem už nám krásně začíná foukat do zad a já si začínám říkat, že by to dneska nemuselo být nějak pomalý. V Rio de Žambero dáváme oběd a čeká nás něco přes posledních 100 km. Za Vamberkem už jsou roviny otevřené a vítr do plachet fouká ostošest, zkouším si dát jednu delší špici a když odstupuju, Profesor si za mnou pochvaluje jaké jsem jel pěkně šrot, on však bohužel moc dlouho na čele nevydrží. Na špicích se však ostatní nešetří, takže vylučujeme jízdu po cyklostezkách a rychlostí 40+ se blížíme k Hradeckému Lidlu. U Lidlu se poplácáme po ramenou, dokoupíme poslední Coca Coly a vydáváme se na poslední štreku. Hradcem projíždíme jako zkušený mazáci a tempo do Poděbrad už příliš nehrotíme. V Poděbradech ještě žoviálně nadhodím, že největší drsnáci si to teď dají až do Prahy, netušíc, že si jednoho vezeme ve vláčku, vid' Jeane. Poslední foto, loučení, zamáčklá slza a celej víkend v p..., ale stálo to za to! Příští rok doufám, líp sedne termín a zdraví bude sloužit všem.

ZLAŤÁK

Kolíkáč – Sdílená cyklistická radost

Překrásné ráno, rudá ohnivá koule nad obzorem, je 5,30h. a už si sedím v sedle svého klenotu. Trochu se na něj sice zlobím, zase měl defekt, v pondělí řeším u Bobka křupání při šlapání. Výměna ložisek ve středu nepomáhá, sundání pedálů a promazání nepomáhá, s jiným pedály to křupe furt stejně, sundat převodníky, promazat, furt křupe. Sundat pedály, rozmontovat a promazat středy pedálů, furt stejný. Po dvou hodinách už ztrácím veškeré naděje, když neúnavný super mechanic Bobajz zjišťuje, že to křupe pouzdro na pedál v karbonové klice. Stačí prostříknout a je po vrzání. Uááá domů jedu jak na zcela novém kole, jen příjemné vrnění řetězu, to je pocit! Turista je záruka, že budeme na srazech všude včas, v Kolodějích nabrat Vyhupa a míříme do Mstětic. Tam Alf a Kouřa z Koloshopu, z kterého se po chvíli rozhovoru vyklubuje borec, se kterým jsem jel ve skupině již 2 Krušnotony. Hlavně ten legendární z roku 2013, kde 4 Šlapky vypadly na Lukově a Milešově. Tak cesta ubíhá v družné zábavě, připojuje se očekávaný Kapr a neočekávaný Šíst'a a v Nymburku Strejda s Ivčou. V Křinci Pepíno a desetičlenné gruppetto je po kupě. Slunce začíná pražit, ten úsek k Jičínu moc rád nemám, ono se to neustále mírně zvedá, a ta představa, co nás ještě čeká, vzbuzuje respekt. Jičín jsme proletěli, Ivča skvěle hákuje, o Pepínovi, Alfovi a Strejdovi nemluvě. Ve stoupání na Syřenov zjišťuji, že mi začíná levá noha divně vaklat, a nahoře je to jasné, pouzdro na pedál se uvolnilo. Tak co, vydrží na Zlaťák? Nebo to teď otočit domů. Alf taky říkal, že to nedá celé a chce být odpoledne doma. Ale z tohoto orange vlaku neexistují zadní vrátka. A tak valíme dál, krásnými údolíčky směr Jilemnice. Užívám si to, vidět zase nadšeného Vyhupa, duchovního otce této bláznivé akce, a u všech rozjařené obličejy s očekáváním toho kultovního kopce. V sámochce se posilnit, doplnit vodu, odehnat vosy a jdeme na to. Okolo Jizerky, která vytváří krásný klimatizovaný prostor, si jedeme všichni po kupě přípravu na nejtvrší pasáže. Někde u Skelné Hutě, již každý podle své výkonnosti a momentálního stavu, překonat rozdrbané úseky silnice na Mísečkách, která je v rekonstrukci, snad za rok to již bude jedna velká paráda. Teď v oblacích prachu, odjíždí Kouřa, za ním Vyhup a pak já se Šíst'ou. Kapr si odbočí pro známku, Turista si nás docvakává a na kecačku zdoláváme Zlaťák. Hodně turistů a i cyklistů, rozteklý asfalt, vedro, takové dny jsou tady párkrát do roka. Nahoře se vyvalit do trávy, podat si se všemi ruce a pográtulovat si, to jsou chvíle! Ta sdílená cyklistická radost to je prostě paráda! Jen kdyby mě neznervózňoval ten vakl, no snad to dojedu. Vznášíme se dolů, do Jilemnice, do pizzerie. Pohodička, je 14h. a nás ještě čeká málem 150km, ale nechce se moc do toho vedra. Znovu parádním údolíčkem do Lomnice, to je reklama na počasí a na skupinovou cyklistiku. Kopec, pak ale zasloužený sešup dolů, v Jičíně trochu zmatků, ale nakonec zase mimo provoz na osamělých silničkách směr Libáň. Vietnamci na svém místě na tradičním náměstí, Strejda kupuje kanystr vody, která do nás jen syčí. Každý si užívá poslední desítky kilometrů tohoto výletu, Strejda s Ivčou k autu do Nymburka, ostatní se ještě pořádně naklepat po kostkách směr Sojovice, kde se odpojuje Kapr. V Brandýse ještě poslední zastávka a zůstávám jen s Turistou a se svým pedálem, který mě již pěkně kope do tretry, jakou má vůli. Tachometry se přehouply přes 300 a nad Jižňákem znovu ta rudá koule ukládající se pro nás ke spánku, safra, toto se snad nikdy neomrzí!

DOKSYRACE

Kocour – Kterak se Kocour napůl železným stal

V době, kdy dva roky ke čtyřem křížkům na krku chyběly, rozhodl se Kocour, že si dá dlouhý triatlon. Poctivě návody, doporučení a zážitky četl, trochu trénoval (plavání a běh víc, na kolo mu nezbýval čas). A tak, když se konečně udělalo patřičné teplo vyrazil směr Doksy a Máchovo jezero. S Barym se potkal, ten však štafetu Coca-Colovou utvářel. Absenci neoprenů uvítal, ale pořadatelé se nakonec 0,3 stupni Celsiovým oháněli a donutili 90% závodníků/-ic do gumových oblečků obléci. To se jim to plavalo a jaké vlny byly, však také horoucí větrák doxichtu váł a to rychlostí 6-7m/sec, což znamenalo, že přes vlny vidět bojky nebylo možné a do huby voda chlístala s patřičnou vervou. Nicméně plavalo se mu dobře! Kupodivu! I přes tu plaveckou holomajznu v úvodu, se osobák na této vzdálenosti podařil. I relativně přímý směr se dařil držet a euforicky z vody vyběhl a v depu skáče na kolo. (37min a 44 pozice ze všech závodníků) Nožkama roztáčí kolečka svého téměř 11kg silničního oře. Euforicky zdraví diváky a vítá jejich frenetické povzbuzování. Na řídítkách má fixem napsáno: "neblázni, šetři se, nech je jet, nehákej je to zakázané!" A tak je Kocour hodně předjížděn, ač na jeho poměry jede svižně a ve zvlněném kraji má průměry všech tří okruhů těsně pod 32km/h. Pod 3h to chtěl dát, ale nešlo to, neboť trasa byla nakonec 95km dlouhá. Jezdci na karbonových speciálech se míhají a mezi nimi ten, jenž má letos v nohách silničních 1.380km. Ale i tak několik skalpů si připisuje a snad ostudu nedělá. V třetím okruhu navštíví útroby helmy zmatená vos, ale nebodá a je při okamžité a nucené zastávce vyklepána. Nepříjemnost, ale lepší než vosí bodnutí, či defekt, takhle to hodilo necelou minutku navíc. (3:05, 66 pozice za čas silniční části) Do běhu se vydává již trochu vyndanej, ale endorfiny a povzbuzování moderátora přes mikrofon v depu + několikeré zmínění mateřského klubu Vinohradské šlapky, způsobí, že se mu zpočátku běží až moc dobře a to i přes úmorné vedro. Situace se změní na 8km. Běžeckou část tvoří tři okruhy lesem a mezi domky, se zaváděcí a finišující částí na pláži. Po 250 minutách sportovní dřiny se začalo tělo ozývat, křeče útroby, lehké blivno a skrytá potřeba na obrovskou znamenali, že bylo nutno zpomalit a běžet údržbu, která se však rovnala velkému trápení. Ale co! 1/2 Ironman bolí téměř každého a je potřeba zabrat a tak díky vydatnému občerstvování se pomalu objevuje cíl a dokonce 300m spurt a úspěšný skalp jednoho borce. Příště musí více trénovat běh po kořenech a v písku (2:00 a cca 60 běžecký čas) K vidění bylo mnoho ztrápených tváří, dávali si všichni, někteří víc a někteří také nedokončili. Podmínky byly náročné, ale trať, zázemí a dobrovolníci myslím báječní. Kocour, na vlastním těle a i díky němu, právě prožil nejintenzivnější a nejkrásnější sportovní zážitek svého života. Doporučuje. Velké díky Mírovi za půjčenou hrazdu a tréninky. Kolíkáčovi, Camrdovi, Pájovi, Mlhošovi, Dreamerovi a dalším šlapkám, za něco málo společných tréninků a Vinohradským šlapkám obecně za to že jsou! Bez nich by můj sportovní a kulturní život byl tristní.

MIRVA TOUR

RiC– Radiměř

Závod ze seriálu Cykloman. Seriál se koná v Moravské Třebové, ale Mirva Tour se jel v Radiměři. Na dosti náročném, 18km dlouhém okruhu. Jel se pětkrát. Startovalo se v Radiměři a hned do kopce. Přibližně 5km dlouhý kopec-magnet, zakončený serpentinami s podstatně výraznějším sklonem. Tady to bolelo. Pak zvlněná pasáž na hřebenech a dlouhý sjezd do Radiměře kde se najíždělo do nového okruhu. Po startu jsem se trochu propadal, ale za serpentinami jsem si docvakl skupinu, kde jsem se zabydlel a pak dost makal na špici. Po dvou kolech se podařilo skupinu roztrhat a zůstali jsme tři a pak ve čtvrtém kole už jen dva.

Ve spurtu jsem zaslouženě prohrál, protože od toho čtvrtého kola jsem už jen visel. Dost to bolelo. Ze závodu mám moc dobrý pocit, trochu jsem si zvykl na intenzity v kopcích a uvisel jsem co jsem potřeboval. V závěru už docházelo, ale pocit fakt dobrý :-)

RiC - Okolo Lanškrouna

Druhá etapa mého soukromého víkendového etapového závodu. První etapa se odehrála v sobotu Na druhou etapu jsem se vypravil do obce Skuhrov, asi deset kilometrů od Lanškrouna. Název obce signalizuje skuhrání. O to se stará 12% kopec, na kterém leží a který je zároveň kopcem cílovým. Moje kategorie pojede „skuhrací“ kopec 3x. To bude nějakého skuhrání! Na závod jsem se vypravil kolmo, abych trochu roztočil ztuhlé nohy po první etapě. A že byly ztuhlé! Protože prezentace byla na výše zmiňovaném kopci, musel jsem nahoru. Pocity byly hodně pesimistické. Nohy tuhé, sotva jsem jimi točil. Přemýšlel jsem, že to zabalím a ani se nebudu přihlašovat. Nakonec mi to nedalo a na startovní čáru jsem se postavil. První kolo celkem šlo. Rakeťáci, elita a mimozemšťané se jen rozjížděli a my, obyčejní smrtelníci jsme mohli viset až pod první nájezd do cílového kopce. Od té doby jsme je už neviděli. Zůstali jsme dva a trochu si natahovali „držky“ v druhém kole. Oproti mému očekávání se nohy roztočili a pocitově jsem na tom byl stejně jako při jiných závodech. Třetí kolo bylo stejné jako druhé, jen v tom cílovém kopci začala bitva, kdo bude první nahoře. Já si jel svoje tempo a púlce jsem malinko zrychlil. Posledních sto metrů byla ostrá stojka do zatáčky a právě zde můj soupeř nastoupil. Nástup jsem zachytil a k čáře jsme jeli bok po boku. Posledních 10-20 metrů kopec povolil a oba jsme shazovali řetěz doprava. Pěkný rachot. Na pásce jsme vedle sebe. Je to cílovou kameru. Výsledek jsem se dozvěděl až večer z internetu. Máme oba stejný čas, ale já jsem o jedno místo vpředu :-)

DOUBRAVA VYSOČINA TOUR

Camrda – Malý divadlo s velkým kašpárkem.

I když to poslední dobou celkem jezdí, nějak mi to závodění moc termínově nevychází a s ohledem na odřeninky při mých posledních letošních akcích to chce i dostatečně takticky vyjednávat se zbytkem rodiny. Nakonec se ale zadařilo a s Technikem stojíme na startu DVT 2015. Trochu nám to sťažují komplikace s registrací, která se musí 2x opakovat (ta ztráta dat, to je potvora...), takže vyjíždíme s 15ti minutovým zpožděním. Ze začátku vlažně, balík nás nechává s Technikem větrat na čele, ale v prvním minibrdečku to rozjíždí Petr Novotný z Agra Kolín a tempo se stupňuje. Podle osvědčené taktiky se snažím zůstat vpředu, což je ale, jak se později ukáže, dost zbytečně a dost zbytečně mě to stojí spoustu sil. Po zhruba 15ti km se dostáváme na lepší silnici a jdu se pěkně vyvětralej schovat do balíku. Za chvíli se ale půl metru nalevo ode mě 2 borci nějak divně zkroutí a už je jen slyšet velká rána a obvyklé škrchhh. Je mi fakt divně, minulo mě to jen o fous a kdybych v tom byl, tak bych to už nikomu nikdy nevysvětlil... Jedeme dál, computer sleduju bedlivě protože vím, že kolem 40tého km má přijít první záživnější stoupání. A je to tu. Hned ze začátku nastupuje borec v bílomodrém dresu, Jonatán se zvedá, Libor jde do toho, no tak se pojede pěkně vodspoda. Do půlky kopce mám kontakt s čelem, ale bolí bolí bolí. Po půlce kopce se to začne ještě zvedat, já začínám couvat a konec vidět není. Nedá se to, shazuju na malou, pořád couvám. Je vidět takový horizont nehorizont, není jisté jestli to tam končí nebo ne. Čelo definitivně odjelo, na horizontu se tvoří taková 20ti členná skupinka. Kopec končí a já za to беру, ve sjezdu je, hupky dupky nějaké watt to stálo, sjíždím a jsem tam! Škoda, že si to nesjel taky Technik, kterej byl jenom kousíček za náma. První km jedou 2 Vokolci fakt slušnou kaši, to si říkám no potěš koště, ale rázem jak mávnutím proutku tempo vadne, nikdo nejede. Za chvíli to nevydržím a jdu chvíli na špici a další 2-3 se toho chytají a pravidelně střídáme. Bohužel v

prvním menším brdku se v naší skupince začíná tvrdě nastupovat a zrovna krátce potom co jsem slezl ze špice. No dobrá, myslel jsem si, že aspoň chvíli budeme spolupracovat, ale evidentně jsme pořád všichni soupeři. No jak chtěj vaši, našim je to jedno, říkám si v duchu. Chybí mi tu ten Technik. V dalších úsecích po rovinách se opět nejede, ale vůbec, až mě to chvílema přestává bavit. Zase ale lepší než drátem do voka, nebo bradou vo asfalt... V kopcích se ale závodí. Po chvíli je tady další poctivější stoupání. Nechávám velkou a jedu pěkně v čele s heslem „málo šlapat, hodně jet“. Na horizont se mi daří dojet mezi prvními 3, trochu jsme se potrhali, pár nás ubylo, ale pořád to není na to, abychom to trochu rozjžděli i po rovinách a o něco se začali snažit. Je dost teplo a síly začínají ubývat. V dalším brdku kolem 70km začínám cítit, že jestli se do toho trochu opřu, zakousne se mi něco do obou stehén, nepříjemné, ale snad to přejde říkám si. Nepřejde, i když je to do cíle už spíš z kopce, pořád tam nějaký brdky jsou a já za to prostě nemůžu vzít... Kde je ta síla z Petřikova, kdy si zacvakám pákama, opřu se do toho a vystřelím vpřed? V pr...i! I v krátkým kopci řadím malou a můžu si dávat jen lehčí. Nohy používám jak šlehač na máslo. Tenhle Froomstyle mi nesvědčí a připadám si divně, když mi to při každém naklonění odjíždí. Pořád tam ale jsem. Poslední horký chvíle jsou cca 10 km před cílem, když je kopec trochu delší a já chytám tak 100 m díru. To už se s nimi loučím, ale ta skupinka ještě před horizontem svěsí nohy a já si je úplně v pohodě frekvencí asi 220, dojíždím. Tohle se asi normálně nestává, fakt zvláštní. Do konce je už jen pár km a pořád se nejede. 2 km před cílem někdo odjíždí, nereaguju, chci si to jen už došmrdat do cíle. Poslední kilák se ale začíná jet zlehka vostře, ale pořád v balíku zůstávám. Po zkušenostech z Unhoště a s křečky ve stehnech se ani nezvedám. Jsme na cílový rovince, uprchlíka jsme sjeli, na můj vkus ale nikdo nespurtuje. Tak nějak samospádem беру 3. fleka ze skupiny. V koridoru se nechávám zapsat a s rozhodčím si potvrzuju 3. flek ze skupiny a 10. flek celkově. Cože? To bylo před náma jen 7 lidí? Jo, jen 7. Spokojeně si jdu strčit hlavu pod kohoutek do umývárky a lehnout do auta. Půllitr Coly zdarma, kterej dostáváme za startovní házu na ex, řízek si pro jistotu nechávám zabalit sebou. Technik je na tom podobně, navíc ho sejmulo cestování přes prac. tejdén, který aktuální kondici moc nepřidá. Na výsledky se nám čekat nechce, tak to balíme a jedeme domů. Až v pondělí ráno se z výsledků dozvídám, že mě nakonec připsali až 13. flek, v kategorii je to bronz. Zkouším reklamovat a dostat zpět své 10. místo, podle kategorií pak krásný stříbro. Asi marně. No ale nakonec jsme si tam pošpásovali moc hezky. Cestou zpět se stavujeme u Bobka, kde potkáváme i p. Šturce a dozvídáme se, co se stalo s jeho posledníma 3 mechanikama. Bobkovi jeho osud fakt nezavídám... .

BYSTRÉ HAMRY TOUR

RiC – Školení na Moraváku

Logo Moravského poháru Posledním závodem cyklistické série Moravský pohár 2015 byla Bystré Hamry Tour. Protože to mám kousek, bylo skoro povinností se zúčastnit. Další pobídkou k účasti byl pocit, že mám formu. Začalo se mi líp jezdit a tak jsem si to chtěl otestovat na závodě. Závod se jel na okruhu dlouhém něco málo přes 19 km. Od startu v Bystrém dlouhé klesání až do Svojanova, kde začalo docela ostré stoupání na Hlásnici. Pak kousek zvlněného terénu kolem Trpína a okruh byl ukončen sjezdem zpět do Bystrého. Okruh jsme jeli celkem 3x. První okruh byl takový zahřívací, takže jsem bez problému uvisel až pod na začátek stoupání na Hlásnici, kde mi odjelo nejen čelo, ale i většina balíku. Nebylo to ale tak hrozné, protože jsem si dojel jednoho a ve dvojici jsem si na začátku druhého okruhu docvakli skupinu, se kterou jsme pak absolvovali zbytek závodu. Já s nimi vydržel až do posledního nájezdu na Hlásnici. Tady mi všichni odjeli a až do cíle to byla sólo jízda. Sice jsem je stále viděl před sebou a snažil jsem se je dojet, ale vše marné. Vyškolili mě. V tom

táhlém klesání od startu pod začátek stoupání jsem se s oblibou větral na špici. Věděl jsem, že to není dobře, ale nedalo mi to. Nikde jinde se na špici nedostanu :-). Místo abych šetřil síly, předváděl jsem se vpředu a v posledním kole jsem za to zaplatil. No nic, příští rok budu třeba chytřejší :-)

ÚVALY-ČESKÝ ŠTERNBERK-ÚVALY

Honzis – Vesmír 2015 a nesmírná satisfakce!

Mistrovství vesmíru, avizovanéj Bejk nedorazil, ale zase tu je nějaký týpek s S-Worksem, SuperRecordem, Zippama a Powertapem Tradičně Líba, Kapr, Indián, Jirka Řehák, ... Začíná se rychle - Radim Skála hnedka rozjíždí tempo, které pak s Líbou držíme na Hradešín a po větru to valíme na Babice a lesem do Mukařova. Struhařov díky semaforu volněji, ale průměr je neskutečněj, balík pluje k Sázavě rychlostí 35+ Trocha worazu v háku a hnedka tam vsadím tempo na Ondřejov s horizontem "poblíže se". Nechám se vystřídat a zkontroluju natáhnutý držky soupeřů. Je jich tady furt hafo, ale přichází Vodslivy a to je můj kopec Plán jasnej - najet v prudkém dopředu, podržet velkou a rozcupovat velkou skupiny na cucky! 53/21, ze sedla, nechávám trochu wattů v záloze, za mnou famózně jedoucí Kapr, Líba, Indián a najednou vedle S-Works Taky velká a najednou jde do čela! Jako neznám moc lidí co by mi tady ujížděli, na to já nejsu zvyklej Jenže týpek je hustej, nepoleví, k Vestci se jede 25km/h a já musím vsadit další kaši, abych přes ves byl chvíli na čele. V zápětí, sotva hekám na 53/23 abych mu uvisel spolu s dalšími 3. Pět mušketýrů tak stoupá k Vodslivům, rovinu si zase rozjedu na čele a 12% hup radši už nic nevymýšlím a za horizontem se schovám za Líbu. Další zásek má přijít z Třemošnice! Najíždím sjezd z čela, letím přes ves, za mostem hned podrádím a nechám tam hodně, abych těm za mnou rádně zneřádněl přesun k Divišovu. Tyhle 2minuty jedeme VAMy jak na TdF, fakt hrana, všici dejchaj, já to rvu a snažím se tvářit jako že pohoda, ale dávám si jak prase Nic, je nás 5, Indián vypadá dneska dobře, Kapr jako v éře největší vrchařské slávy a ten S-Works trošku pasivní, ale patrně s prstem v nose Divišov, stojku začne Líba, pak jedu já, přes náměstí valím, ale v kopci se nechám vystřídat a chci orazit. Ze Šternberka jedeme s Indiánem - tempo, už nejsem nejčerstvější, takže další kopec nehodlám jet hranu. Bohužel Kotrlík na tom S-Worksu se chytá nahoře u představce a rozjíždí takovou kaši, že tam visím za oči za Indiánem, stoupám si v zatáčkách a dojíždím 2metrové díry! Fiha, co teď? Pod Zalíbenou jedeme padesátkou, nejni čas na nic - drž to dole a trp. Prudká část na větru bolí, jedu hned za Kotrlíkem, který už našťestí trošku ubral, možná solidárně ... Sjezd do Ratají furt v tempu, průměr neskutečných 35+ pořád zůstává! Kostky - hned shazuju na malou a musím dojíždět díru, neb Kotrlík jede zase velkou a drtí to hore! Neznám moc lidí co dávaj tyhle kostky na velkou 39/19, mám 10metrů díru, pak mě předjíždí Líba a já jen doufám, že nahoře neodjedou spolu! U benziny pořád 10metrů, nohy nechtěj, ale hlava tam pošle povel - sjeď to! a já poblíže dolítnu do háku, za mnou Indián, Kapr tam bohužel zůstal, škoda Přes Talmberk celkem rozumě, podle vody tempo, snažím se oklepat z intenzity. Do cíle ještě daleko! Přilítne do Sázavy, do Skalice rozjíždí Kotrlík tempo, ani nechce střídat. Dobře, já trpím a asi nejsem sám ... Překopy silnice, kostky, no hnus ta Skalice. Naštěstí Kotrlík nic nevymýšlel. V Jevanském čekám uklidnění situace, ale opak je pravdou, tempo nejde pod 35km/h! Když Kotrlík roztočí svoje Zippy, tak místy valíme nahoru čtyřicítkou! Km naskakují rychle, protáčíme se a já zkusím ještě jedno tempo kolem hráze rybníka do Jevan. Prd platný, všici bez problémů Drobné zrychlení před Vyžlovkou se jeví jako moje labutí píseň. Jak to udělat, abych byl aspoň 3 absolutně když jsme 4??? Na větru šetřím, tahá Kotrlík a Líba, já se jen vynesu v hupu k Doubravčicím. Indián jede doprava, tak na něj čekáme, než se vrátí. Přes Masojedy pořád přemýšlím co s tím udělat - nastoupit na větru se rovná sebevraždě, kor když je tady Kotrlík, jehož občasné

prošlápnutí ze sedla jasně ukazuje, kdo je tady pánem Počkáme na spurt ... Líba odtáhne sjezd, i na rovině se nic neděje, ostrá pravá a teď nebejt čtvrtej Kotrlík nastoupí, už bych se na to vybod, ale on sedá a zkouší to Indián, pak Líba, já se taky zvednu a na 53/15 jedu 40km/h, sklon nabírá na procentech, přibližuji se, míjím Líbu zprava, jsme tři vedle sebe, každé zkroucenou držku a chybí tam málo. V pangejtu povzbuzuje Honza Hostička který jel v 10h, já doluji poslední zbytky sil, stehna pálí, ale soupeři se lámou, Líba je za mnou! Teď nebo nikdy, dám 14ku, nohy dostanou poslední ťafku, ale jsem PRVNÍ, chybí 60metrů, jsem úplně v kosočtverci, všechno bolí, jenže co když už tady nevyhraju? Poslední pohled do strany, čára a za ní ruka v pěst a obrovská satisfakce - Vesmír 2015 pro mě!!! Druhý Líba, pak Indián a Kotrlík, který myslel, že cíl je až za vsí ... Vítězství by jinak patřilo jemu, ale konečně trocha štěstí pro mě - držet putovní pohár v rukou a říkat si - budu navždy v dějinách Poháru Posázaví, vedle věhlasných jmen i to moje mezi vítězi a to je fantazie! Sen se stal skutečností, ty Hradešiny cestou z práce nebyly zbytečné, yes!

Radim –za trest na samotce

Přišla poslední zářijová sobota 26.9.2015 a s ní i tradiční závod Úvaly-Český Šternberk-Úvaly alias Silniční pohár Posázaví, mezi cyklisty však známý spíše pod názvem Mistrovství vesmíru. Jedná se o velmi hezkou trasu v Posázaví o délce 99 km s 1280 m převýšení. Počasí po ránu docela chladné (a lepší přes den se to ani moc nemělo), takže krátký-krátký, vesta, návleky nohy, ruce i tretry, kompresky, takže mi na těle nekouká jedinej kousek kůže. Z letního oblečení už zbyly pouze krátké rukavice a šátek ještě ne přes uši. Na startu fasuji číslo 53, je nás tu okolo třiceti, starší balík už vyrazil na trať v 10h a bylo jich prý patnáct. Ze známých dorazil Honzis s kamarádem Milošem, dále dorazil Líba Janoušek, ze Šlapek Kapr, Pistacchio a Helmuth, jinak spíš lidi, které neznám. Na startu se ještě domlouvá, že vzhledem k tomu, že je zavřená silnice Doubek-Žernovka a objíždí se to přes Babice s poměrně rozbitým úsekem v lese na Mukařov, a hlavně že ve Svojeticích se dělá vodovod a jsou zde světla s úzkým průjezdem mezi dvěma domy, tak že se začátek pojede volně a začne se závodit až někde od Struhařova dál. To by mohla být moje záchrana a naděje na delší pobyt v balíku, říkám si. Je pravda, že úplná kaše se po startu nejede (rozjížděl jsem to shodou okolností já a docela zvolna, aby si dravci za mnou pokud možno zvykli a nechtěli hned letět), pak se ale na čelo dostanou postupně ti, co tam patří, tedy Honzis, Líba, Kapr apod., kteří si tam sice v klidu povídají, ale pro mě na ocase to už na žádné velké povídání není a celkem slušně si chvílema gumuju držku. Ale je fakt, že je to hlavně tím, jak skupina na konci pulzuje při všelijakém to rozjíždění na odbočkách a podobně, než nějakým zběsilým tempem na čele, prostě dá se to ještě vydržet. Ve Svojeticích na semaforu samozřejmě červená, trochu se zpomalí, ale motorkář hlásí, že jeho kolega to drží z druhé strany a že tedy můžeme jet, tak jedeme. Vyhlídka se jede tak 28 km/h, to je skoro jako v tréninku, když mám svůj den, takže celkem bez problémů. Trochu se pohoupeme okolo Třemblat a už je tu první zatěžkávací zkouška v podobě stoupání na Ondřejov. Nechávám tam rovnou velkou (v tréninku nikdy tady) a je mi jasný, že buď to vydržím takhle, nebo tady ve skupině končím, je to teda pro mě zabíračka krutá (nahore 194 tepů a lehká mezera), ale hned na začátku Ondřejova se zase dotahuju zpátky. U Hřbitova se to zase opakuje, opět mezera a zase mě to stojí něco navíc, abych se dotáhl, a to se mi nějak pomalu přestává líbit. Ve sjezdu do Chocerad s větrem v zádech a v závětrí ve skupině maximálka 79 km/h (top celé moje letošní sezony), přejíždíme most a mně je jasný, že čelo tady vidím naposledy. A taky jo, hned ještě před úvodní stojkou si vystupuju, už před tím mě párkrát zbolelo u srdce, tak se tady nehodlám odrovnat a chci to pojmout spíš tempově, což se docela vyplácí. Nejprve sice chytnu docela zásek, ale pak předjedu číslo 52, spojím síly s 54 a pomalu se začínáme přibližovat ke skupince asi pěti lidí, kde vidím oranže dres Pistacchia. Radar dole pod vesnicí mě utvrzuje v tom, že by se to mohlo povést, protože jim to ukazuje 21 km/h, kousek za nimi osamoceně jedoucímu jezdcí

20 km/h, a naší dvojčice 24 km/h. Za Vestcem nabíráme toho jednoho odpadnuvšího, ale ke skupince je to cesta ještě dlouhá, navíc zdá se taky trochu zabrali a rozestup se přestal zkracovat. K tomu začínám mít problémy sám ze sebou, tepy opět na hranici 194, ale žádný maximální výkon se zde neodehrává, zase (jako posledně na Klikáčích) je to spíš taková ta podivná otupělost, kdy mám pocity jako těsně před ulehnutím do postele, než že by mě to nějak burcovalo. Divný. Visím v téhle trojičce jako poslední s odstupem na toho přede mnou nula až dva metry, neustále tam lítám na gumě, zoufale otevírám chřtán dokořán, abych dostal do oběhu ještě více vzduchu, dech jako sentinel, a pořád ne a ne se tam pořádně uchytit. A přitom vše jakoby se odehrávalo někde v pozadí, jako bych se na to koukal odněkud shora. Po prvním horizontu a sjezdíku do Vodsliv se konečně na tu skupinku dotahujeme a je nás osm, ale v pokračujícím výjezdu k dálnici zůstávám s 54 zase o něco zpět a zase to stojí dost sil se tam vrátit, na čemž má ovšem podíl hlavně 54, já mu přitom v podstatě jen visel za zadním kolem. Je jasný, že nohy jako z nebes to dneska nejsou, přitom ta skupinka jede docela rozumně a normálně bych snad neměl takový problém se v ní udržet, ale dnes je to prostě boj. Ve sjezdu do Třemošnice se snažím procpat co nejvíce dopředu, následující výjezd tak začínám na třetí figuře, ale opět ta otupělost a těch 10% výkonu navíc, který bych potřeboval a který by tam normálně snad i byly, tak tam dneska prostě nejsou, takže další odpadnutí a už mě to opravdu nebaví tohleto. Naštěstí ve sjezdu se zapomněli dva, kteří mě na horizontu dojedou, zase zoufale gumuju zadní kolo toho druhého, jinak jako abych třeba pomohl vystřídat, tak to ani náhodou. Ale stačím si přitom všem všimnout, že balíky slámy ve stylu „Pane budeme si hrát“ jsou od jara stále na svém místě. Pod Divišovem se přiblížíme k té pěťici před námi asi tak na 10 sekund, ale ve stoupaní nám zase poodjedou a my se k nim připojíme až na výjezdu v táhlém horizontu. Ve sjezdu k řece do Českého Šternberka se opět propracovávám na nějakou třetí figuru a tajně doufám v to, že tak jako už několikrát se to tady zlomí, jezdci ve skupině se unaví a už to pro mě bude snesitelnější. Dole na přejezdu ještě jednomu nechutně uštěluje kolo a vzápětí i padá řetěz, sice to zvládá, ale skupina se přibrzdí, a mně, který jsem se briskně vyhnul vlevo, to umožní najíždět do kopce ze druhého fleku – dobrý začátek. Ale hned v zápětí špatný konec – postupně mě všichni dojíždí, jdou přese mě a já nějak nemám, co bych k tomu řekl. Na budíku asi jen 185 tepů, výš to prostě dnes nějak neleze, a pocity zase jak v ponorce. Ani kdybych se tady rozkrájel, tak tam prostě nebudu. Dělán tedy skupině nedobrovolně pápá a dost mě to mrzí, protože je jasný, že to pak bude velká výhoda, neb dojezd bude dost proti větru. Prostřední třetina závodu je tak za trest na těžkou samotku, ze Zálíbené na Rataje mi to na rozbitém asfaltu plném děr a nerovností nejelo snad nikdy ani ve skupině, natož teď. Kostky v Ratajích pak při mém téměř výletním tempu už ani nebolí, spíš jen pěkně serou. Nahoře dojezd Bizona ze staršího balíku, co startoval o hodinu dříve, ale ten si jede už úplně svůj vlastní závod a na spolupráci to není. Sjezd přes Talmberk k řece, pak výšvih ke křižovatce a další sjezd k Sázavě se motám, ani nevím jak, a mám pocit, že v tréninku tady jezdívám i rychleji. Čeká mě dlouhé táhlé přistoupávání údolím až na Vyžlovku, na otevřenějších úsecích navíc proti větru, takže si říkám, kéž by tu tak někdo byl a trochu mi pomohl. A vida, moje přání je vyslyšeno a u benzínky na konci města Sázava mě skutečně dojíždí dvojčice, jeden z nich je číslo 52, se kterým jsem najížděl do kopce z Chocerad, a druhým je ten Honzisův známý Miloš Matuš (Café Oliver) s číslem 72. Zpočátku pokračujeme tedy ve třech a hned je to o poznání živější, tahá tady hlavně Miloš, zatímco já s 52 se spíš jen tak vezeme a po krátkých špicích zase odstřídáváme. Ve Stříbrné Skalici ve stoupaní po kostkách na náměstí necháváme za sebou číslo 52, které už má v kopci zjevně dost, a pokračujeme dál jen ve dvou. Vesnice je celá rozkopaná nějakými přípojkami zaházenými jen tak hlínou a šterkem, a to ještě dost ledabyle, takže tady jde o to hlavně nechytit defekt, což se naštěstí podařilo. Milošovi to jede moc pěkně, údolím mírně nahoru stále okolo 33 až 34 km/h a dlouhé špice, moje jsou kratší a padáme tak k 32 km/h, ale i tak je to najednou úplně něco jiného, než když jsem se ještě před

chvilkou plazil po rovině ani ne 30 km/h. Začíná mě to zase bavit a začínám se dokonce zaobírat myšlenkou, že bychom ještě mohli někoho dojet, protože když jsem byl ještě naposledy na oční kontakt za tou mojí skupinou, tak bylo vidět, že odpadli minimálně ještě další dva jezdci, a ti by se dojet rozhodně dali, zvláště pokud se jim nepodařilo spojit spolu síly. Na Vyžlovce vyjedeme po dlouhé době z lesa a najednou je hodně větrno, fouká to většinou proti nebo šikmo proti, ale naštěstí je vidět, že Miloš i já víme, jak s tím naložit, necháváme místo pro toho druhého vedle sebe a celkem nám to odsýpá. Za celou dobu nás přibrzdí pouze dva momenty, nejprve když v Hradci má Miloš z první pozice tendenci odbočit z údolí do kopce na Konojedy, a pak při přejíždění hlavní na Vyžlovce jede zrovna dost aut, tak musíme na chvilku zastavit a vyšlápnout. Jinak je to docela slušný kvapík a v závěru jsme ještě odměněni, když na začátku Hradešína dojíždíme jezdce v dresu SP Kolo s číslem 54 (taky odpadlík z té původní skupiny, ve které jsem původně dojel na Šternberk), toho takticky ve výšvihu ke křižovatce přezehlíme tak, že ani nezaloví a máme tak rázem jedno místo k dobru. Před sebou pak kousek vidíme dalšího jezdce ve žlutočerném dresu Kalaš (číslo 58), který byl na Šternberku rovněž se mnou, ale toho už pouze dojíždíme na konci Přišimas, resp. Miloš se mu ještě snaží odskočit, zatímco já jsem rád, že se dotáhnou alespoň za něj, ale je to na rovině, takže přesně na odbočce do cíle na Skřivany se to zase sjede a začínáme na fěrovku pěkně od nuly. Trochu překvapivě nejvíce sil má 58, to jsem trochu počítal, že bude po sólo jízdě víc odvařený, ale on ne a ještě nám tu odjíždí. Miloš je kousek přede mnou, ale na toho už se mi útočit až tak nechce, když mě tak pěkně popovezl ze Sázavy k cíli, určitě toho vepředu odpracoval víc, to už bych radši fíknul tu 58, ale na to nemám, takže nakonec poslední flek ve skupině a v celkovém pořadí 13. místo ze 31 celkem plus jeden DNF. Mohlo to být lepší, v té skupině ze Šternberku bych se asi normálně udržet měl, ale dneska to v té vysoké zátěži bylo se mnou takový všelijaký, tak ještěže jsem tam někde nezkolaboval a nakonec jsem celkem rád, že to nebylo na samotku až do cíle, a že jsem se s Milošem ještě slušně svezl a v závěru jsme dokonce směle zabojovali o pár pozic k dobru (i když nakonec pouze s poloviční úspěšností). Výsledný čas 3:09:05 h (průměr 31,42 km/h) nepatří zrovna do mojí síně slávy (nejlépe 2:56:55 v roce 2011), ale vzhledem k okolnostem nakonec ještě díky aspoň za to. Zvítězil Honzis alias Jan Herda (Pečky), který ve spurtu udolal Líbu Janouška (LAWI - Author Team) a třetí skončil Tomáš Kotrlík (Café Oliver), který byl prý na trati i v cílovém kopci t té vedoucí trojičky prý jasně nejsilnější, ale neznal prý dojezd, takže se asi 100 m před cílem v klidu posadil zpět do sedla (myslel si, že cíl bude až někde za vsí) a nechal se bez boje těm dvěma za sebou ospurtovat – tak tomu říkám nekvalitní taktická příprava před závodem. V cíli při čekání na vyhlášení byla tentokrát už dost zima (museli to trochu urychlit, i když někteří jezdci byli ještě na trase), sluníčko schované za mraky, ale i tak to byla zase jednou prostě klasika. Za symbolické startovné 50,- Kč jsme si to užili více než dosytnosti, pořadatelé to dělají dobře (včetně zajištění autem a motorkami – prakticky až na Šternberk, kde jsem odpadl, ta naše skupinka jednu motorku k dispozici měla), tak tedy díky Úvaláci a za rok snad zase!

ČESKOBRODSKÁ ČASOVKA

Honzis – Truba zhruba

Plán jasnej - přijet, pokud možno vyhrát a pak vodjet na běh do Brodu Zkouška před týden, 5:54min s rezervou, furt 53/19, bez nějaké intenzity na začátku a konec bez spurta, takže mířím k 5:30 a doufám, že nepřijde žádný střelec. Jenže po famózním Šternberku a obstojných Běchovicích nejsou moje nohy zrovna z nebes, ale z olova a cesta mě jen utvrzuje v tom, že jsem jaksi okoralej jak chleba od pátku. Vyfasuju číslo 72 a jsem těžce nervózní, jakmile spatřím Krupičku z Nymburka. Hm, mistr masters v silničním závodě na Mceláku,

mladej výbušnej týpek si mě tady dozajista namaže a bude bojovat o rekord. Oops, rázem se mi nechce ani rozjíždět, kecám a intenzivně nešlápnu ani jednou. Nasypu do huby hroznovej cukr a jdu na čáru. Kapr 5:50, Honza Štefan 6:05, to musí jít! Máčknou garmina, dolejšek chladím, v sedě to rozjíždím k 37km/h, krásně se vyhoupnu, podřadím na 19ku a začínám trpět. Nějak brzo ... První kilák za 2:05 - wau, by šlo. Jenže nohy tuhnou, plíce pálí, hlava ještě přinutí rozjet plošší pasáž na 30km/h, ale vracím dozadu 19ku a postupně jde výkon úplně do kopru. Nemám sílu se zvednout, dřepím v sedle a nedokážu zrychlit. Silnice drncá, občas jede někdo proti a já mám co dělat vůbec korigovat směr jízdy a občas vymetu slušnou jámu ... Čas letí, už už vysvitá slunko na konci lesa, dávám v křeči 17ku, po 20sec vrátím 19z, jsem úplně v pr*. Né, takhle to podělat, odvážně dám 15ku a ze sedla to rozjedu na čáru, za níž si říkám, že jsem měl začít o pár vteřin dřív. Ale ta důležitá pasáž po cca 1,2km trati mi prostě nešla - lépe řečeno - neměl jsem na to. 5:38 je prozatimní vítězství, ale Krupička dává 5:29min a je vymalováno, dneska bych to fakt nedal a to ještě nepřišel Jonáš ze Sparty. Takže pohárek putuje do Nymburka a já si jedu do Brodu vyběhnout k té přepravce zeleniny víno a bombonieru

Radim – Časovka na Truba (silnice) aneb velká pila tvrdí muziku

Na Svatého Václava, den po orientáku na VIPrahých duších, jsme s Klárou vyrazili na silničkách na Časovku Na Truba (memoriál Václava Hladíka), což je takový moc pěkný kopeček mezi Českým Brodem a Kostelcem nad Černými lesy (2,7 km délky, 113 m převýšení), kde se tato časovka jezdila tradičně již někdy od roku 1986. V poslední době byla sice několik let pauza, ale nově se jí po H-H Smíchov pořadatelsky ujal oddíl z Českého Brodu (CSC klub) a tradice na tomto krásném cyklistickém kopci tak chválabohu pokračuje. S trochou nadsázky se dá říci, že jsem to původně vymyslel tak, že pojedeme normálně na projížďku a za Doubravčicemi jakoby náhodou a s překvapením zjistíme, že se tam něco děje a ejhle – ona to časovka do vrchu (o které jsem ve skutečnosti ovšem věděl už dva dny od Honzise, který mi to říkal na Šternberku). No ale pravda byla taková, že jsem to nakonec Kláře radši řekl předem, aby se mohla psychicky připravit, ta souhlasila a předem dokonce ani úplně nezavrhlá myšlenku, že by se sama také zúčastnila (teoreticky mohla být šance i na bednu, kdyby přijely jen místní ženy). Na startu byl ale celkem šrumec, dost lidí a na prezentaci fronta (úplně na malou lokální akci to zrovna nevypadalo), a jelikož se mi tak trochu zdálo, že po včerejší MTBO pětihodinovce by si Klára ve skutečnosti asi chtěla spíš odpočinout (i když to přímo neříkala), tak jsem nakonec nahlásil pouze sebe (startovné dobrovolné, ale nechal jsem tam tuším 100,- Kč) s tím, že mi bude dělat podporu, fanouška a příležitostného fotografa. Vyfasoval jsem číslo 79, projeli jsme si asi dvanáctikilometrový okruh přes Vrátkov a Zahrady (silnice dole v údolí sice trochu opravená, ale pořád pro silniční kola dost strašidelná), a zpátky jsme dorazili akorát v okamžiku, kdy se od čáry odlepovalo číslo 76, takže to byl timing jako někde u profíků. Akorát jsem tak stačil dát lahev s pitím Kláře, ta vyrazila do kopce fandit a fotit, já si ještě bleskově odskočil si odlehčit a už mi to startéři odpočítávali. Jelikož je to kopec celkem rovnoměrný bez velkých změn tempa a sklon je tak max. 5 až 6%, nechal jsem tam jako většina ostatních už od startu velkou placku, neb je známou pravdou, že na malou se to tady nevyhrává. Jak říkal Honzis, chce to tady odstartovat na 53-19, zatnout zuby, držet to až nahoru a pokud možno průběžně stále zrychlovat. S tím se nedalo, než souhlasit, takže jsem to zpočátku udělal přesně takhle a odpálil jsem to poměrně ostře, až se i pár lidí ohlédlo. Na konci první táhlé rovinky už ale kadence zjevně povolovala, takže okolo Kláry, která tady stála (výš už dojet nestihla), jsem si musel na chvíli stoupnout ze sedla a přiznat si tak, že na tenhle převod to bude až nahoru asi nad moje síly. Kousek před Klárou jsem se opět vrátil do sedla, jednak abych trochu roztočil nohy a jednak abych se přestal na kole tolik kymáčet ze strany na stranu a poskytl tak fotografovi snadnější cíl pro zaměření, což se ve výsledku rozhodně vyplatilo. Jinak silnice je tu občas celkem rozbitá,

hodně záplat, ale většinou se nějak vyhnout dalo (navíc silnice je po dobu závodu uzavřená, tak se dalo bez obav vyjet třeba i trochu do protisměru, což bylo fajn). Až to tady páni cestáři jednoho krásného dne opraví, bude to jeden z nejhezčích kopců pro silniční kola v okolí Prahy, co znám. Asi dvakrát se mi o vystouplou záplatu přední kolo dost citelně zarazilo, holt chtělo si to projet někdy předtím a najet si trochu nějakou optimální stopu, ale nebyl čas. Horší bylo, že v nejprudší části jsem nebyl schopen na 53-19 udržet otáčky v závodních mezích a musel podřadit na 53-21, kdy se to sice pocitově zase zlepšilo, ale rychlost se tím trochu snížila. Po chvíli sklon zase trochu povolil, takže jsem to shodil zase na 53-19, ke konci se to ale ještě trochu zvedlo, tak jsem musel na 53-21 zase, ale to už byla vysloveně chyba, protože hned vzápětí přišla závěrečná pasáž, kde je třeba zaspurtovat do cíle, takže to zase musím shazovat zpátky. Prostě jsem myslel, že to ten závěr je trochu delší a nakonec byl překvapený, že to zase tak dlouhé ani nebylo. Budu holt muset tenhle kopec zařadit víc do tréninku (jen kdyby opravili tu silnici ze Zahrad), abych ho dostal víc do povědomí. Ale v zásadě jsem spokojenej, kopec je to pěkný a dal jsem si to tady taky pěkně, i když po předchozích závodech ve dvou předchozích dnech jsem měl tepy tak o 10-15 bmp níže, než při odpočatém stavu (max. pouze 184), což asi zapříčinilo to, že ten úplně nejvyšší výkon se nekonal (i když nožičky bolely) a musel jsem pak dvakrát přeřazovat tam a zpátky. Dosažený čas 6:37 min pak stačil na 10. místo v kategorii 20-39 let z celkem 25, zvítězil V. Krupička za 5:29 min před Honzise (5:38 min) a P. Harnošem (5:58 min). Celkové výsledky (všech kategorií dohromady) se mi bohužel dohledat nepodařilo, ale jedno je jisté - letitý rekord 5:19 min z roku 1992 překonán nebyl, tak snad za rok, ale rozhodně to teda nebude mojí zásluhou.